د افغان ننګ ویب پاڼه
خپلواکه ناپیلې، ټولنیزه او فرهنګي خپرونه

وروستی فصل

Ketabton.com

لنډې کیسې

لنډې کیسې

لیکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ المریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړتیاوې:

د ليکي نوم: وروستی فصل
ليکوال: ګل رحمن رحماني
مبايل : ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
برېښناليک : mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: ګ، رحماني
ډيزاين: صادق الله صادق
خپرندوی: ګودر خپرندويه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انټرنيټ خپروونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له ليکوال او خپرندويې ټولنې سره خوندي دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د پښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته !

رحماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

گڼه	سرلیک	مخگڼه
۱	خپلې خبرې الف	
۲	دولسمشراند یښنې	
۳	وه دتوروغروشپونکيه	
٤	مزدوري	
٥	وه شینوارې ماما	
٦	غوگو	
۷	سپین دېوالونه	
۸	دسیندناوې	
۹	دځنگل ماران	
۱۰	عبدل کاکا	
۱۱	بې وطنه	
۱۲	شهزاده	
۱۳	وروستی فصل	
١٤	زنداني	
١٥	کتیبه لیکونکی	
١٦	دزخم ننبه	
۱۷	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
۱۸	له وینې ترمینې	
۱۹	وړانګه اونکریزې	
۲۰	دهدیرې شپه	
۲۰	په وینولمدې تابلوګانې	
۲۱	په اوښکولمدې تابلوګانې	
۲۲	وړانګه اونکریزې	
۲۳	دهدیرې شپه	
٢٤	د وروستي فصل یوڅوپاڼې...	

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

درنو لوستونکو !زه نه غواړم په خبروکې خبرې راوباسم اوپه کیسو کې کیسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې یې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلې لنډې کیسې زما لومړی هغه دي ددغه کیسو سوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پیدا کړې وې او دځینو دلیکلو ناکامه هڅه مې هم کړې وه خوکله چې پوهنتون ته راغلم نودکیسې له لوستلو وروسته مې ولیکلې اوتاسې ته یې وړاندې کوم زه دانه وایم چې په تول پوره کیسې مې لیکلې خو لړ ترلړه دداستاني ادب دیوه مینه وال دډالۍ په توګه یې قبولې کړئ اوبیا مشورې راکړئ چې تردې ښې کیسې ولیکم.

داهم باید ووایم چې دغه شل کیسې مې دراډیو اوننټ له لارې تر اوریدونکو او لوستونکو هم رسولې دي او اوس خوشحاله یم چې په کتابې بڼه یې هم دررسوم.
په تلو تلوکې دګودرخپروندیې ټولنې له درانه مشراوملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صیب قدرت الله تائب نه چې دوروپه څېرراته ګران دی مننه کوم چې زمادغه کتاب هم زمادنوورکتابونوپه څېرتاسې ته درسوي اوتل یې لیکلوته هڅولی یم ، له زلمي کمپوزراوکشرلیکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپوټري چارې اوپوښتنې یې په خپلو هنرمندوګوتوجوړه کړه له درانه مجیب الرحمن احساس نه چې دغه کیسې یې یوځل بیا ولوستې اوڅه یې وربانده ې ولیکل له تاسې درنو مننه چې زمادوروستي فصل پاڼې اوړوی.

ګل رحمن رحماني
جلال اباد ، دصفاراډیو دخپرومدیریت
۱۳۸۸دکب اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر اندېښنې

د گل خانې ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخواني شان شوکت ولاړه وه نرۍ شمال لگېده او مرغانو شورماشور جوړ کړی وو ،توتکۍ به نړدې راغلې خو چې کله به يې د ماڼۍ په رنگينو پردو او ښېښنو سترگې ولگېدې ببرته به د شنه اسما ن په لور والوتې او د نورو توتکيتو په سيل کې به ورگډې شوې د سهار لمر هم د وربخو په جال کې راگير وو او رڼايې پيکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په يوه اوږده دهلېز کې يې د سرو قالينو لپاسه قدم واهه د ماڼۍ له کړکيو يې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم دومره اندېښنې نه وې راټولې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن يې ولې فکرونو گډاووډ دي او د اندېښنو سېلاب په مخه کړی دی د تالار يوې لويې کړکۍ ته ورغی غوښتل يې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکيو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاسونه ولړزېدل او څو قدمه شاته شو په ځيرځيرې توتکيو ته وکتل او په تندي کې يې د قهر گونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس توتکۍ هم راته غوصه دي ما اخر له دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بیا غلی شو

هـــو...

خی دوی ولې دلته ځالې نه جوړوي پخوا خوبه ددې ماڼۍ هره برخه او چت د دوی له ځالو ډک وو خو اوس يوه توتکۍ هم دلته ځاله نه جوړوي ما اخر د دوی سره څه کړي؟

خپلـــه قـــره قلـــي يـــې پـــه لاس کـــې وا خيـــسته يـــوه مـــلازم تـــه يـــې ورغږ کـــړ بچيم اينجه بيا....

وړانـــدې ولاړ مـــلازم پـــه لړزېـــدلو قدمونو د ولسمـــشر مخکې ســـلا مـــي وولـــه

ولسمشر په خندنۍ لهجه ورته وويل

دا توتکۍ اوس ولې دلته ځالې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته يې وکتل او زياته يې کړه

صيب.. صيب...موږ خو هيڅ نه دي ورته ويلي

ولسمشر غوصه شو نو بيا ولې نه راځي زر که ځواب راکړه

ملازم سرښکته وا چولو او زياته يې کړه

ص.ص..ص...صيب......

د گلخانې د سا تونکو مشروايي چې د ماڼۍ رنگ خرابوي داخل موورته معماران ان له اروپانه راوستي وو ډېره قيمته يې رنگ کړې روپۍ يې تر اوسه پاتې دي.....

د ولسمشر غوصه سړه شوه پـه تالار کې وړاندې روان شو او همغسې پـه فکرونو کې ډوب وو ،پـه کړکيو کې ايښې گلدانونه يې يو يو له نظره تېر کړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوښتيو يې له ده نه د لمر خاتـه خواتـه مخونـه اړولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشریوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې دځان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشرغوټۍ لاندې وغورځوله اویوځل بیاله ځان سره په خبروشو. اوهو...اوس غوټۍ هم دتوتکیوپه څېر له ماخفه دي مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هواکې توتکی په دایروي کړیوکې داسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنګل یې دکړکۍ په څنډه کېښوده یوځل بیاد فکرونو په سیند لا هو شود خپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شومتوب کې یې ددغه ما ښۍ په اړه ده ته په نقلونوکې کړې وې په خیا لونوکې ډېر وړاندې لاړ و وریادشول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلارسره دنوي کا ل په جشن کې دې ماڼۍ ته راغلی وو هغه وخت دغه ماڼۍ ټوله توتکیواودنورورنګارنګ مرغانوشورماشوپه سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو دپا چاپه مخ هم دخوښیو څپې خورې وې دده پلارچې دپا چا نږدې ملګری وو دی پا چا ته وروست ده دپا چالاسونه ښکل کړل دپا چالاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې وربانديې ګرمې شوې پا چا هم دی بې سارې ښکل کړ دده پلار پاچا ته ددوی دباغچې له ګلونو جوړه کړې غا ړکۍ وروا چوله هغه وخت ټوله ما ښۍ دولس له مشرانواوښاریا نو ډکه وه له کلو نه هم خلک راغلي وو ، دی چې راته هېڅا هم تالا شي نه کړدما ښۍ پیره دارانو هر چا ته د ګلو نو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په ځمکه اېښې وې اوخلکوته یې غاړې ورکولې اتنوڼه روان وو اودما ښۍ په مینځ کې په پا چادګلونو باران جوړ وو ،هره خوادګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې اودپسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې دپاچا تخت اوشاو خوا به دګلونو په ګېډیوکې پټه وه اوسندرغا ړود خوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې دپسرلي اووطن په اړه وې خو خلکو په بار بارله سندر غاړو غوښتل چې دپاچا په اړه سندرې ووایي ولسمشرچې په خیا ل کې تردې ځایه راورسېده ټکا ن یې وخوړ لاندې یې وکتل.

دښارنږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښارمایوسوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه ځوسوالګرو ماشومانو لارویانو ته دسوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی ترلاس نیولی وو اوهرځوک به چې په مخه ورغلل دسوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه ورواچوله او ځوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو اوماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خوپه دې وخت کې یوخړ رنګه فوځي موټر راښکاره شو بوډا یې د هارڼد له اوازه وډارشو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خوموټریې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره دسړک وړاندې غاړې ته پرمخې ولوېد ه.

ولسمشرخپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخوړاوبېرته شاته شو دکړکۍ سره پرده یې کش کړه سریې په دواړولاسونو ونیوه چې له شانه چاورباندې غږکړ

جلالتماب ! وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظا رکوي

ولسمشرخپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه اودیوې ډلې ترمخ د غونډو دتالار په خوا روان شو خوقدمونه یې یوهم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال ابادښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه دتوروغرو شپونکيه!

د ژمي په يوه ساړه مازديگرموږټو ل دکلي دجومات په برنډه پيتاوي ته ناست وو
وړواولويانو ټولوله ځانونو گرم پټوگا ن تاووکړيوو اوگرمې كورتۍ يې په تن وې لمردنوروورځو په خلاف
خوراتود وو خوغرونه اودرې له واوروداسې ډکې وې چې يوازې کږې وږې لارې اودوړاندې كروندوويالې
اولښتي دښامارانو په څېرتورمالومېدل دجومات په برنډه دكليوالوشورزوږترنږدې كورونو ښه رسيده له
ټولوبامونوخړدودونه اوچتېدل اوله دود كشو شني لوخوړي تاوېدي
دباغونواوكروندوپه لغړوونوكې دكارغانواوازونه اوچتېدل په برنډه ناست كليوال هرڅوك په خپلوكې
لگياوو چاقطارچادولس بچي كول وړاندې ځوسپين ږيرودڅارويوپه ناروغۍ خبرې كولې خوكله چې به
دملاصاحب دراتلوغږشوټول ناست كليوال به داسې غلي شول لكه دمرغانو په سيل چې بازښه ورگډشي
خودملاصاحب په ځاى به چې بل څوك له جوماته راووتل بيابه هم هغه شورماشورجوړشو
گلاب اكابيادډي هرڅه نه بې پرواخپل فكرونه كول ښى لاس يې په تندي دچترۍ په څېرنيولى وواوسترگې يې
د مخامخ غره لوړو څنډوته نيولې وې چې سيليويې له سره وا ورې الوزولې اولمرته دهنداري په څېرځلا
دهرچاسترگوته رسېده يوازې لوړكمرونه غرنې ونې اودبوټوسرونه له واوروراوتلي ښكارېدل گلاب اكا هم
ښايي دنوروما لداروكليوالوپه څېردې ته خفه وو چې څه وخت به له غرونو او غونډيو واورې والوزي اودهغه
دوړومېږواووزورمه به د څر لپاره ووزي
گلاب اكا همداسې په فكرونوكې ډوب وو چې نا څاپه يې په برنډه ناستوكسانو ته سترگي ورواړولې اوپه
لوړاوازيې وويل هاغه وگورئ!
هغه...ليونى لكه چې كوم نابلده دى... هلئ ټولو وازې خولې دگلاب اكا خواته په حيرانۍ وكتل هغه له ځايه
اوچت شو اوگوته يې دا شارې په دود دمخامخ اوچت غره سرته ونيوه
هغه په واوروكې بند بنياد م درته يادوم دمخامخ غره په سريوانسان چې په سيوري كې دما شوم په
څېرښكارېده په واوروكې ترگونډوپورې پټ وو اوپرلپسې تنديكونه يې خوړل.
گلاب اكا يودوه قدمه وړاندې واخيستل اوبياپه خبروشو
هلكا نوكوم نابلده مسافردى زمونږكوم كليوال كله هم په دې وژونكې لاره نه راځي كه يې پښه خطا شوه
كندوته لوېږي اويابه هم سيندته اوكه دانه وي نوكوم برف كوچ ضرور پرې را ځي دې اجل نيولي ته زمونږاوازهم
نه ورسيږي تاسې درى ځلوركسه په منډه ورشى كه موبچ كړلوى ثواب به موگټلى وي هلئ بيړه وكړئ
ځلوركسا ن چې لو يې موزې يې لرلې پټوگا ن له ځانه تاو كړل اوپه منډه دغره په لور روان شول.
دما ښا م له جمعې وروسته ټول كليوال په جومات كې دتبۍ په سرراغونډ وو اوهغه پنځلس كلن هلك ته يې
كتل كوم چې يخ كرخت كړى وو دخبروتوان يې نه درلود خوهرچاته يې حيران حيران كتل لكه چې كوم خوب
گوري گلاب اكا پرلپسې چاپي كولو د گرموشيدواوچايوغوړيونه يې وركول كليوا ل چې د نااشنا هلك له
خبروكولونا هيلي شول ټول خپلوكورونوته ولاړل په ټول كلي كې د دغي نا ا شنا هلك دراتلوكيسه خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جومات کې یوا ځې ګلاب اکا او ملاصا حب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تیارې مخ په خورېدو وې چې د جومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي را بهر کړ او په خبرو راغی
هغه خپل نوم اسلم وښود دیوې غرنۍ سیمې او سېدونکی وو ویل چې یوه اوني وړاندې یې مور مړه شوې ژوند یې په کورکې تریخ ؤ د موریوزوی ؤ خو د مور له مرګ وروسته یې پلار او میرې مور د کورخوشي کولو ته یې مجبور کړ.
اسلم چې په ښه او بد پو هېد لی ؤ پلار یې شپني پرې پیل کړې وه د خپلې رمې ترڅنګ به یې د نورو خلکو مېږې او وزې هم په بیه ورته څرولې خو کله چې د هغه پلار خپله رمه خرڅه کړه او څوورځې پس د اسلم ناروغې مور د هغه د پلار تر وهلو لاندې سا ه ورکړه نو د کوچني اسلم پاتې کېدل یې هم په کور کې بې ضرورته وبلل نو ځکه یې تېره شپه په سړو کې له کوره وشړلو

***

دا د کلونو پخوا خبره ده او اوس د کلي په پخوا نیو کېسو کې را ځي اسلم په دوو ورځو کې روغ رمټ شو ډېر ساده او نېک هلک ؤ حتی د خپل کلي او څو غرونو پرته یې بل ځای هم نوو لیدلی هغه نور د تل لپاره زمونږ د کلي شو د ژمي په موسم کې به یې د جومات خادمي کوله او په نورو موسمونو کې به یې په پورې درو او غرونو کې د کلي رمه څروله ډېر به له مینې اسلمی هم ورته ویل، په کلي کې کور په کور بلد ؤ او چا هم ستر ترې نه کولو ګلاب اکا بیا هغه څوک ؤ چې تر ټولو په اسلم زیات مهربان ؤ
د ژمي په موسمونو کې به چې کله کلیوال د جومات په برنډه را ټول شول نو اسلم ته به یې کلونه وړاندې د هغه دراتلو کېسه کوله چې څه ډول یوه ورځ د پورې غره په څنډه دوی لیدلی وو.
هغه څوځلې خپل کلي ته هم لاړ خو د هغه د پلار د کورڅه پته نه وه د یوه خوړ په غاړه د دوی د کور یو نړیدلی دېوال ولاړ وو نور هرڅه سیلاب وړي وو ،په کرونده او یا په غره کې به چې اسلم هرچا ته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ او سندرې به یې پرې غږولې کله به چې د کلي په پورې غرونو کې او یا د شنو خوړونو په غاړه د اسلمي د شپیلۍ اواز او چت شو نو هرچا به ورته یوه شېبه غوږ نیوه او د هغه توره لمر سېزلې څېره به یې په خیا ل کې وروګرځېده.
د کلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بیا نو نه چا د کو مې مېږې یا وزې دورکېدو خبرو اورېد او نه هم کوم کرونده ګر زمونږ د کلي له لویې رمې نه د کلي سپین ږیرو ته شکایت وکړ.
اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې د ډېرش کلن ځوان دی ډېرکم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږ د کلي شاو خوا نورو کلو کې هم په شپونکي مشهوردی.
دده له برکته په تېرو پنځلسو ،شپاړسو کلنو کې د هر کلیوال له پنځو شپږو میږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی یې په یوه سر په غرونو او رغونو کې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کار داکړی چې هغه ته د ټولو کلیوالو په مشوره په واده پسې ګرځي تر څو دده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي او کورې ودان کړي هغه وایي چې اسلمی په دوې حق لري چې د خپل بچي په څېر واده ورته وکړي.

***

داوړي په یوه ټکنده غرمه د کلي کروند ګرد ګلاب اکا د کروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډ وو ټولو په لوړغږ خبرې کولې او د ټوکو ټکا لو غږونه ان تر کلي رسېدل ګلاب اکا د پورې غره په لور کتل او د ډوډۍ لپاره یې د اسلمي د راتلو انتظا رکاوه خو په وړاندې غرونو کې د الوتکو پروازونه او ډزا و ډوزیې فکر خراب کړی وو کله به یې په کوم کلیوال غږ کړ
والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زیا ن ونه رسېږي خو هرچا به په خندا ځواب ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه یې کوي په دې ورځ ترمازدیگره کروندوته رانغی مابنا م تیاره په خوربدووه خو د رمې اوشپونکې څه درک نه وو څوکلیوا ل غره ته پسې ورغلل نږدې نیمه شپه یې دیوې ژورې کندې ترڅنگ د سپوږمۍ رنا ته یو ټپي ټپي لمرسېزلی جسد پیدا کړشاو خوا مېږواووزو شوراو زوږ جوړکړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پو هنتو ن ووا یي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه ووچې دکورکارونه دې ترسره کړي اوترټولو مهمه داوه چې هغوی ته روزي وگټي خوجا ن محمد دخپلو همزولواوټولگیوالوسیا لۍ نیو لی وو او بیاله لیسې نه هم دویم نمره فارغ شو پلا رته یې وویل چې کشر ورورخان محمد یې دومره دی چې ستا سره ځمکه کاله کړی شي بس نونوریې دراگرځولوڅوک نه وو دکا نکورله پایلو اعلا نېدو وروسته څر گنده شوه چې د کابل پوهنتون دانجینرۍ پوهنځي ته دمحصلینو په اصطلاح په جگوسترگو بریا لی شوی دی.

زده کړه یې دیوعالم اقتصا دي ستونزوسره پیل کړه دکورنۍ یې دومره توان نه وو چې ده ته هغسې دلگښت پیسې ورکړي چې د یوه محصل لپاره لازمې و ي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي اودمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجینرۍ پوهنځي دیوه محصل لپاره داهم ډېره بده وې چې کمپیوټرونه لري خو جا ن محمد په څلورم ټو لگي گې هم کمپیوټرنه درلود اودملگرولو کمپیوټرنه یې استفاده کوله داهرڅه له مجبوریتو نو سره یوځا ی تېرېدل دپنځم ټو لگي په لومړي سمستړکې چې ټولې پایلې اعلا ن شوې نوا نجینرجا ن محمد په کې لومړی اوورا نگه په کې دویم نمره وه ورا نگې به ښا یي پیسې اوواسطې او یا هم ښایست درې وا ړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجا ن محمد په باب داسې کومې خبرې کول گنا ه وه هغه هرڅه په خپل لیاقت ترلاسه کړي وو خوله وړانگې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نوپه ټوکه به یې وپوښتل نو په ټوکه به یې زیاته کړه

دد هقا ن زوی او انجینري ! له خدا ی مې جار کړې یوه پیسه یې په جیب کې نشته اوبیا اول نمره گي کوي په اوسنۍ زمانه کې یوازې عقل اولیاقت هم په دردنه خوري خونورو ټولگیوالو اویا هم دوړانگې ملگرو چې د جان محمد لیاقت ورته معلوم ووډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تویولې

***

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمد پا م شو پیسې ورسر ه خلاصې شوې اودنوو چپټرونولپاره یوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختي بیا دنورو جمعو په څېرد څلورلارې په خوا په خپل ٍپټو کې نغښتی روان شو په څلورلارې کې گڼ مزدوران ولاړو هرچا دهغه کس په خوا کتل چې دکوم ما لدارگوما ن پرې کېد ه گڼه گوڼه دومره زیاته وه چې دودرېدو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړی سرکې ډېرو مزدورانو دانجینرجا ن محمد په خوا کتل فکرېې کاوه چې کوم مزدورېې په کاردی خو کله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودرېده ټولو سترگې ترې وا ړولې یوه سپین ږیري خپل ملگري ته خوله جینگه کړه اوبیا یې په سترگو کې جا ن محمد ته اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ... ! کواره یې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حیران ولاړوو په موټرونوکې خلک راتلل اومزدوران یې له ځا ن سره بېول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمدلا همغسې ولاړ وو یوه اوبله پښه یې تکیه کوله نوریې زړه تنگ شو څوقدمه وړاندې لاړ د سړک غاړې ته ودرېد څو دقیقې نه وې تېرې چې یو ه توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورلاودربېده یوکس چې لوړه تنه اوغټ وجود یې وو ورنه راکوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته اچولې وه اوله رنګه یې معلو مېد ه چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږکړ

الکه مزدوري کوې ؟

جا ن محمد وروړاندې شو

هو نوڅه د سیل لپاره ولاړیم

نورنو بې له دې چې څه ورته ووا یي په موټرکې شاته سپورشو په لارو یې ورته وویل چې دکورد برنډې ډکول غواړي دیو ې ورځې کارد ی

دجان محمدزړه ډاډه شو چې دومره سخت کارنه دی.

سړي په تلفون کې له چاسره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټرد پا خه سړک په سریوه ښکلي کا نکرېټي کورمخ ته ودرېده دموټر له هارنېسره دروازه خلاصه شوه په انګړکې له څوبرنډواو سمنټي برنډواو شنوو سپنیزوپنجرونه تېرشول درنګارنګ ګلونو ښکلې وړمه خوره وه جان محمد دکوټو نقشوته حیران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړولو

صیب دانقشه دې له کومه کړې ؟

سړی لږ غوصه شو ورته ویې کتل

وروره څه دانجینرغوندې پوښتنې کوې خپل کارکوه موږ دومره وخت نه لروجا ن محمد یوڅه مایوسه شو هسې ماویل په ډېرکم مصرف اوکمه ځمکه کې جوړه شوې د سړي شونډې وغوړېدې

دامې لورجا نې اچولې اود هغې ایجاددی

وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې ننوتل ددریوڅلوروکوټومخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېد لې وې اوډول ډول ګلونود سهار هوا ښکلې کړې وه دبرنډې په یوه برخه پنجرې لګېدلې وې اویوه برخه یې ژورې کندې ته ورته وه

سړي جا ن محمدته وکتل

ځوانه !له هاغه خاوروا وشګودبرنډې دغه ژورځای په لاسي کراچۍ ډک کړه اودغه...

لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل

پلارجانه دموټرکیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځوسړي وخندل اوځواب یې ورکړ

ښه لورجا نې دمېلمستون ا نګړته راشه

جان محمد دکارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یو ه نجلۍ چې سا لو یې په اوږو کې پروت وو راننوته سړي پرې غږکړ

وړا نګې لورې په دغه مزدورپسې تللی وم ماویل دابرنډه بده ښکاري

دوړانګې دنوم په اورېدو د جا ن محمدزړ ه ټکان وکړ چې راو یې کتل ددواړو خو لې وازې پاتې شوې خوجان محمدزرښکته وکتل وړانګه یې پلارته ورنږدې شوه پلارجانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره ! ! !

۱۳۸۸ د ښکمرغه لوی اخترد ویمه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما!

په لوړ مړیو دوه دریو ورځو کې دومره تنګ وم چې د شپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لګېده او نه مې یارا ن د خپلې خو ښې وو ،موږ دري وا ړه د تا شکند ښار په زړه کې د خورشید په نامه لوېه پلازه کې او سېدو چې اکثره برخه یې دبهرنیو محصلینو لپاره وه او د لوست لپاره یې هر ډول اسا نتیاوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې دنړۍ له ګڼو هېوادونو په سلګونو محصلین د اسلامیاتو اقتصاد او ادبیا تو دزده کړې لپاره دتا شکند په خوارا تلل له افغانستانه زه اوزما ملګری شاه محمد یوازې تللي وو او هلته موپه نه زړه زده کړه پیل کړه له ځوورځوورو سته مو خپل یوبل هېوادوا ل سید ګلاب هم پیدا کړهغه ډېرپخوارا غلی وو اوله قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ دازبکا نوغوندې ښکارېده ما هم هغه وخت وپېژندده چې کله یې په یوه غونډه کې خپل کارت ددروازې سا تونکي ته ښکاره کړاوما یې په کارت کې نوم ولیده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې وپوښتل چې افغا ن یې ؟ نو په خوږه شینواري لهجه یې ځان رامعرفي کړ او د لین په سرراغاړې وت فکرمې وکړچې له مانه دې زیات زما په لید وخوښ شوی دواړه په غونډه کې یوځای کښناستو د افغا نستا ن او خپلو درسونو په اړه مو سره خبرې وکړې وروسته له دې ورسره ملګری شوم دریوواړو په یوه کوټه کې ژوند کاوه او دتا شکند له ښکلو منظرو مو خوند اخیسته هغه بلد وواوهره خوا به یې ګرځولو موږ به ورته یوازې شینواري صیب وا یه چې ښه ورسره اشنا شوو نوم یې شینواري ماما شو هغه هم په دې چې یوه ورځ مو دیوه افغاني سندرغاړې سندره اورېده چې ویل یې

وه شینواري ماما—ولې دې ابښې ده توبه

وه پرمامینه–ستادیارۍ نه شته مزه

له پېژندګلوی ، ملګری اوله دغه سندرې ځومیا شتې تېرې شوې په ښاراوما حول کې بلد شوو او یوه شپه هم یو د بله نه جدا کېدو خو کله په موچې هغه ته شینوارې ماما وویل په رنګ کې به یې بدلون راغی اولږ به غوصه شو په شینواري ماما موورو ورومشهور کړماته به شاه محمدویل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې لیدل چې ځوتاشکند یانو هم ورته شینواري ماما ویل له هغه نه ورو ورو د ګلا ب نوم لرې شو اوهرچا به په دې نامه بللو هغوی ته به که دا سندره هم نه وه معلوه خو دانوم یې بې پوښتنې ورته اخیسته خووروسته ګلاب هم راسره عا دي شو یوه ورځ مې دکوټې په وره ولیکل چې د شینواري ماما جونګړه کله چې راغی نو هېڅ یې هم ونه ویل زه پوهېدم چې له دې نامه سره یې عادت شوی خوزه نه وم خبرچې په دې نامه ځومره خفه کېږي له هغه سره له ملګرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېرشو اودومره خوښ یې ساتلم چې ځان راته مساپر نه ښکارېده

کا شکي چې ما ته معلومه وی چې هغه په زړه کې په دې نامه ځومره ځوریږي یوه ورځ ما زدیګر چې کوټې ته لاړم یوه ګاونډې محصل راته وویل چې شینواری ماما خپل کالي له کوټې یوړل او دغه لیک یې ستا په نوم راکړپه سترګو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله یوازې دا په کې لیکل شوي وو

ملګریه!

تازما خفګا ن درک نه کړمانه غوښتل ستانه د ساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نوربېرته ګلاب شم په ما پسې مه ګرځه تا سې ښه و ختونه ولری

خدای پاما ن !

سید ګلاب او ستا پخوا نی خفه شینواری ماما

دلیک په لوستو مې نا ځاپه له خو لې همغه سندره په لوړاوازووته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما_ولې دې اېښې ده توبه
وه پرمامینه_ستاد یارۍ نه شته مزه

په یوه شپه کې دمنزل دهلېزته په لسګونوکسا ن راووتل اوما ته یې حیران حیران کتل ځینې چې ډېرمصروف وویوازې به یې دومره وویل چې
دېوانه شده !
اوبیابه بېرته کوټې ته ننوتل

ځو جرګې مې په هغه پسې وا ستو لې اوخپله هم غذرته ورغلم خودخپلوازربا یې ملګرو څخه بیازموږ خواته رانه غی زه پوه شوم چې د هغه یوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای دخلکوغوندې شوي اوس هرما خستن په کوټه کې له مطالعې وروسته زه اوشامحمد همدغه سندره په لوړاواز چالانه کړواوترهغه یې اورو چې خوب نه وي راغلی دکوټې په وره مو لاهم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې لیکل شوي د شینواري ماما...خوجونګړه یې ورڅخه ورانه شوې ده اوشینواري مامادومر کلکه توبه اېستلې چې ترمرګه به یې هم ماته نه کړي.

غوګو

زموږ په د فترکې به چې یو ه شپبه هم ریس بلې خواته شواو یا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلو کې زموږپه اصطلاح ګف شف ولګو ونو بیا مو په بهادرصیب چې موږ په خپلو مینځو کې په غوګومشهورکړی وووردا نګل اودخنداګانوشوربه جوړشو همداسې دچا یویا ډوډۍ په مهال به هم دټولودخبروموضوع هغه وو یوه به له ډاکتر میرویس نه وپو ښتل ډاکترصیب غټ غوږونه په انسا ن کې څه اهمیت لري ؟

ډاکترصیب که څه هم ترټولوزیات دخنداګوډۍ ووخوپه دې وخت کې به یې ځان دومره جدي کړچې ته بـه وا یې ریښتیا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي
په نرمۍ به یې وویل

والله خبره داده چې دلو یوغوږونودخاوندا نوپه اړه خوتراوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خوپا ل کتـوونکي و ایي چې د لویو غوګونو خاوندان ډېر بختورکسان وي هېڅ ځای یې کارنه بندېږي خوکله به چې نورله خندادټینګې نه ووډاکتربه جدي شو

په دې کې دخنداڅه خبره ده ولسمشرکرزی هم نام خدا ښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتوکې ولسمشرشو دغوګونه به چې نوروارپارخطاوونوموسک به شو
اویوازې دومره به یې وویل

هوکنه ډاکترصیب سمه خبره کوي تاسې پانتونیان او ما تر نهمه مکتب ویلی خو دادي ستاسې نه لوړمعاش اخلم دټاکنوپه دغه دفترکې موږټول داسې کسا نوو چې دپېژندنې اوملګرۍ سا بقه مودومره اوږده نه وه بس هغه دچاخبره حالاتوسره یوځا ی کړي وو دبېلګې په ډول خپله غوګو دکند هارولایت اوسېدونکی وو چې په کابل کې یې دټاکنوپه دفترکې دنده اخیستې وه ، داکترمیرویس دطب پوهنځي دوروستي کا ل محصل اواوس یې رخصتي وه ،زه خبریال وم اوپه خالي وختونوکې مې ددفترخبرپا ڼې ابډېټ کولې همداسې احمد زبیر دمعا ملاتو لارښود دفتر درلود سبحان الله بیاد پوهنې وزارت ماموروو خویووخت یې په کوم بل دفترکې له ریس

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب سره پېژند گلوي شوې وه او اوس يې نرغونديې دوه دندې ترسره کولې خود مجلس ما لگه مو يوازې غوګو و.

کومه ورځ خبره ان ترريسه رسېد لې وه کيسه دا سې وه چې يونوي ملازم مو نيولی وو زموږ له خولې يې غوګوغوګوا ورېد لې وو فکريې کاوه چې د هغه نوم ريښتيا هم غوګودی يوه ورځ بهادرکوم مکتوب ورکړی وو چې د ريس دفترته يې يو سي خوکله چې ريس ته ورغلی وو نوورته ويلي وو چې ماموړغوګوصيب راکړ

ريس غوصه زموږ دفترته راغی اود غوګو پوښتنه يې وکړه لومړی غوصه وو خو کله چې پوه شو نو بيا له خندا نه ټينګېده دا يې هم پسې زياته کړه چې زه کله د بهادر دفترته ځم نو ماته يې شاوي خو اول يې غوږونه راته ښکاري

يوه ورځ ملازم دا خبار په لوستلو بوخت وو اوجالبو معلوما تو پانه يې راا ړولې چې نا څاپه يې را منډه کړه اوغوګوته يې اخبارورکړ

غو....و بښی بهادرخانه ته دغه مطلب وګوره

غوګو په غوصه د اخبار پا ڼې وويله خو اخبار يې د ملازم په مخ وويشت

ما چې اخبار را پورته کړنو نيمه پاڼه مطلب يې د هغو کسا نو په اړه ليکلی وو چې لوی غوږونه لري

يوځای يې ليکلي وو چې دلويو غوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شيطا نته ډک وي. نه ډ ېر يخ او نه هم ډ ېرې ګرمۍ ته د ټينګې دي ، ډ ېر زر تېروځي او هسې په مفتو کې لويو پوړيو ته رسېږي

مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران را با ندې راغونډ شوي وو او دفتر خندا ګا نو په اسرا خيستی وو.

ما ليد ل چې کله به بهادر يوازې شو نو د تشناب هندا رې ته به ولاړاو خپلو غوږونو ته به يې کتل خو تر ټولو ډ ېر پساتې خپله ډاکتر ميرويس وو ځکه همدی وو چې د هغه غوږونو ته يې د ټولو ورپام کړی وو

اکثره وخت به چې د دفتر په موټر کې د کور په خوا تلو نو ډاکتر به له لوی لاس غوګو دا سې ځا ی کېښنولو چې د څنګ په هندا ره کې به يې خپره ښکاربده

بيا به يې په ډېرېو رغږکړ ا ستاده پا م کوه چې د چا غوږونه لار او يا ترا فيکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.

بس تردفترا وکورنو به مو له خندا زړونه خوږېدل او بهادر به يوازې له خندا وازه خوله نيولې و ه ښه مې په يادې دي چې د پنجشنبې په ورځ د مېټنګ په خونه کې نا ست وو او د ريس صيب درا تلو انتظار مو کا وه بهادر د ډاکتر خوا ته وروکتل

ډاکترصيب نور به نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟

ټولو وخندل

ډاکتر هم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوږو صيب زه پوهنتون خو لکه سرا وغوږونو سره تړلي يو

او...

بهادر يې خبره ورپرې کړه

ډېر شيطا ن يې خود دې په ځای دې چې وترنې ويلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکترنه درنه جوړېږي

هو هغه مې هلته ويله چې په غوږونو کې تخصص اخيستل کېدلی بهادرغاړه تازه کړه

ټو کې مه کوه ته وو ايه چې مونګراف په څه کې اخلې ډاکترله خندا لاس په خوله کېښنود

غوږو صيب د مونو ګراف موضوع مې دومره سخته نه ده

په څه کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه انسا ن کې دغوږونو اهمیت
ټولو وخندل اورئیس صیب رانتوت

***

کله چې ټاکنې ترسره شوې نوله ستوما نۍ په ټولو خوبونه حرام وو اووخت راباندې دو مره مصروف تېرېده چې غوګوته موهېڅ پام هم نه وو یـوه ورځ رئیس ویـل چې درایوله شمېرنې وړانـدې هرڅوک کولی شي ترپنځوورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیا د شمېر لپاره بېرته حاضرشي همداسې وشول ټولو رخصتي واخیسته

غوګوهم مخ په کند هارلاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږ دد فترددندې موده کمه وه خو له پوره مزه چړچوډ که وه دلته دیوه ملازم معا ش هم دیوه دولتي ریس هومره وونورامکا نات خوپه ځای پرېږده

پنځمه ورځ چې راغلوبېرته کارونه پیل شول خو د غوګودرک نه وو دویمه ورځ درئیس صیب په دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې

وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښي بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو په وزیراکبر خا ن کې د ی ټول په بېړه ورغلو باډي ګارډان اوسا تو نکي موراسره کړل

ګورو چې په روغتون کې پروت دی لـه ګوټې اوسرنه یې بنداژونه تاوودي دپولیسو یوافسروړاندې راغی اوزموږرئیس ته په خبروشو

صیب اوس هم دخدای فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږ اودچپ لاس دشهادت ګوته یې ورنه پرې کړې په غزني کې یې لـه خپل موټره ښکته کړی غلطي یې داوه چې ستا سې ددفترکارت یې ورسره نیولی دپولیسوافسر زموږ د رئیس شناخت و خوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانوپه اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلوپه کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکترویل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي

ډاکترمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووا یي دبهادرپه سترګوکې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو

ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وایی

خوموږ ټول سلګوواخیستود هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردراپورته کېدوناکامه هڅه وکړه

اویوازې داجمله یې له خولې ووته

ډاکتره !ستاپا ل ریښتیا وو خلک وایي چې کرزي وګټله

2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین دېوالونه

غوټۍ له سهارمها ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نن خلاصون نه لري ، نور بې لاس اوپښې و چې وې خولا یې هم دستړیا احسا س نه کاوه اوپه شوق سره دکورپه انګړکې په کارونو بوخته وه دکوچني ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډ کړي وو د او بو لو ښي سپین خاورې اود خاورې ځړې ګډاووډ پراته وو خو په ټول ا نګړ کې دلمدې خاورې ښکلې بوی خوروو چې په هرچاښه لګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ به چې په دېوالهرځړی راتېرکړنوله زینې به راښکته شوه او څو قدمه به شاته بیابه یې دېوالهته وکتل چې دګچ په څېرسپین رنګ به یې غوره کړی وو هغه په انګړ کې یوازې وه موریې فصل ته غوا بېولې وه او پلار یې په کرونده کې په کاربوخت ، مرغانو شورما شور جوړکړی وو اودا انګرپه ونواو ګلانوکې مرغۍ چونېډ لې چې یوه ښکلې سمفونې یې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا انګړټول کا رونه یې ختم کړل خوبې له دې چې دمه وکړي دڅاه غاړې ته لاړه یوګیلاس اوبه یې وڅښې اوبیا یې دېوالونوته وکتل چې تاوده لمرله وچولوورو سته سپین رنګ ورکړی وو په زړه کې یې دخوښۍ یو ه نه ډکه څپه تېره شوه اوبیا له ځان سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام...څومره ښکلې ښکاري مورمې چې را شي څومره به خوشحاله وي دپلار خو مې هسې هم په ما کارونه لوربږي

بېرته له ځایه پا څېده لوښي یې ووینځل خوپا م یې شو چې دڅاه دغاړې ګلان له تندې ځوړند سرونه مړاوې ولاړدي په تندي یې راروانې خولې وچې کړې اوموسکه شوه

جان ! څومره به تږي وی کا شکي سهارمې لومړی تا سې اوبه کړی وی اخرماته هم خلک غوټۍ وايي څوډولچې اوبه یې ورواچولې

مخ اولاسونه یې لانه وو ینځلي چې دروازه ټک ټک شوه اوغوایوه رمباړه وکړه په شونډویې موسکا وځغلېده اوددروازې په لوریې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدایه څومره به ستړې وي

دروازه یې خلاصه کړه یوه سپین سرې ښځه دزېړې غوا شاته پنډه په سرولاړه وه غوټۍ یې لاسونه ښکل کړل اوبیا یې پنډه ورنه واخیسته غوایې په انګرکې ترونه لاندې وتړله اوبیا یې له تناره نه چایجوشه راوا خیسته اومور ته یې ورووړه

خودمورتبعه یې دمعمول خلاف یو څه جوړه نه وه غوټۍ ګیلاس ورته کېښوداوورنه ویې پوښتل

مورجا نې ولې خفه یې ؟

موریې سوړاوسیلی وکړ.

لورې هغه دکفرزامن بیاراغلي وولالا دې هم له کرو ندو وسره لاړه نور کلیوال هم ورسره وو اوس به میدان ته رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بیایې دچایو ګیلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته یې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدای دې خیرنه ورکوي کاشکې ته یوځل په خیرپه خپل کورشوې وی هم خیردی اخیر مې په زلمي زړه خوګېږي دبچي په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې یې په بله واړولې مورې انګر مې څنګه سپین کړته وګوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موریې سوړاوسېلی وکړ

ویښ لورې !زه چې ستاپه منګ پېغله وم په اوته)هفته (کې به مې څو ځله ختې کولې ته هسې ځان ته غره یې لږپه چورت کې لاړه بیایې ترژبه لاندې وویل

نورنوبې ځالې مرغان یو دې دکافرزامنوته دې خدای ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چایو درې څلورپیالې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلاررسیدا ګل کاکا یوم په لاس رانوت په څېره یې دخفګان ژورې کرښې خورې وې یوم یې ګزارکړدغواپه شایې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواته راغی غوټۍ یې په سرښکل کړه اوترڅنګ یې کېښناست خولاسم ناست نه وو چې دغوټۍ مورپرې غږکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغوټۍ پلاره خيرت خو ووڅه يې ويل

سيداګل سروخوځولو او اوږداوسيلی يې وکړ

نورنه کېږي وېل يې چې په پرده کې ډالرواخلی اوکورونه موپرېږدی

چې زموږ عسکردلته نه ځايږي ويل يې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې راځي تاسې ته په چمتله اوګمبېږي کې ځايونه درکوو چې له سره يې له دې نه هم ښکلي اباد کړی زه ګوما ن نه کړم چې دغوټۍ لورواده مې ترسره شي هسې مودکور دېوالونه دومره سپين کړي دي داکورنورزمونږه نه د ی... دسيداګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې.

خوغوټۍ په ځای کې رانېغه شوه

پلاره له دې ښکلی کورپه ټوله دنياکې نه شوپيداکولی دګلا ن دانګوروتاکونه او ونې ما ټول دځا ه له اوبونه په ډولچه رالوی اواوس ورسره مره بې وفا يې وکړوله دې نه ښکلی په ټوله دنياکې نشته زه بل کورته قدم هم نه درسره اخلم

دپلارپه شونډو يې موسکاخوره شوه

غوټۍ لورې !ته څه غم کو ي ستا خوهسې هم دلته شمارو ځۍ پاتې دي.

غوټۍ له رنګه سره شوه اودا نګوردتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو څا نګوته چې له مړاو ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

ځلورمه ورځ مازديګرپه هواکې الوتکې تاوېدلې اولاندې امريکايي سرتېرې تروره ګرځېدل يوه قومندان دخپل ژباړن په مرسته دکلي له مشرانو هيله کوله چې پيسې واخلي اوترسباپورې کورنه خالي کړي.

سهاروختي له مجبوريته دټولو کډې تړل شوې وې اوله يوې مخې په موټرونوکې باربدلې

دسيداګل کاکاددروازې په وره کې يوما شين ولاړ وو چې دلوې خولې سيورې يې د هغو ی انګړته رسېده په يوه وړکي موټرکې ددوی ټول کالي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شين خوله را ښکته کړه اوورسره دما شين په سېټ کې دناست شين سترګي په خوله خنداراغله.

ما شين له يوې جټکې سره انګړته ننوت اوله يوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپين شوي دېوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولوېده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شو ل.

دغوټۍ د زړه د نيا هم د همدغه سپينو لوټو په څېر لوټې لوټې رانسکوره شوه اودکډې موټريې په ګردونوکې له کلي پناه شو

۲۱\۱۱\۲۰۰۹نومبر جلا ل اباد ننګرهار

د سيند ناوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سندرو او چمبو اوازونه تر ډېرو لرې ځايونو پورې خواره وو هرخوا دگرو پونو رڼا وه دمدير جمال د کلا پـه انګړ کې کله هم دومره رڼا گانې او مېلمانه چا نوو ليدلې له دروازې نـه بـه چې دنوو ښځو کومه ډله لـه ماشومانو سره يو ځای راننوتله نود په برنډه نا ستې ښځو به سرونه راوچت کړل او په خپل منځ که به يې ځای ورکړ.
دې ډېوې همزولـو نجونـو او سهيليو هره شـېبه هڅـه کولـه چې لـه چمبـو سره نوې سندرې ووا يـې هرچا پـه سندروکې سيالي کوله مديرجمال چې به کله دميلمنوله کوټې دښځو دناستو خونو اوبرنډې ته راغی نوضروربه يې دخپلې مشرې لورډېوې خواته يو نظرورکتل او په همزولوبه يې دا فغا نيو پيسې شيند لې.
ډېوه دناوې په سره جوړه کې دشهزادګۍ غوندې ښکارېده ښکلا يې لـه سينګارسره يوپه دوه شوې وه خولـه سترګو يې دروانو او ښکو په راز څوک نه پو هېدل سندرغاړونجونو به چې ډېوې ته پا م شـو اود هغـې روانې او ښکې به يې وليد لې نوپه ټوکو اوخنداګا نوبه سرشوې او سندروته به يې زورورکړ.....
نجلۍ ودبړې خوشحا لېږي
په سترګوژاړې په زړه ګوړې ما تو ينه
شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه.....
په همدې وخت کې به چې مديرجمال راغی نوپه خوږه لهجه به يې بيا خپله خبره تکرار کړه........
خويندو ډېوه لورمې خوشحاله وسا تئ ما دکلي روا جونه مات کړل ما ته دا فرق نلرې چې ناوې مې دکوره وځي که را ځي هرڅنګه چې وي بايد په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ ،ابرو ،عزت اوسندرو چې يـوه پيغلـه واده شي دا ترټولو لويه خوشحالي ده نورخلک دخپلې لورپـه واده کېدو خواشـيني وي خوتـا سـوو ګورئ چې زه دخوښۍ په جاموکې نه ځايږم.
ما ته خداې دا سې زوم راکړی چې د شتمنۍ يې په دې ټولوکلو او سيموکې سيال نشته هرپلار بايد دخپلې لوردښه راتلونکې په فکرکې وه اوسي.
زه بياهم وايم چې زما پرېکړه په ځاې ده ښځې خوناقص العقله وي دښه اوبد ترمنځ فرق نشي کولای.
د جا نداد خيـاط دزوی لپـاره نورې نجونې کمې ندي هرڅوک بايد د خپلې برېستنې سره سم پښې وغځوي اوخپل سيالان دې وګوري اخرما خوټوله دنيا.......
خبرې به يې بياد چمبو اوسندرو په شور کې ورکې شوې په وازه خوله بـه دنورو ميلمنو خواتـه ورغـی، دنـارينوو په حجره کې هم دکلو ځوانانو ډول ډول خبرې کولې چابه دجانداد دزوی سلام چې خلکو سلا مـک بالـه ستاينه کوله دهغې اود ډېوې دپټې مينې کيسې به يې تر ژبو لاندې کولې څنې بيادملک نظرمحمد دزوی داود خان چې اوس دمديرجمال زوم کېدود شتمنۍ اوجايداد په صفتونو مصروف ؤ.
د کېسو او سندرو محفلونه له نيمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده پـه ټول انګړکې دلمدو نکريزو ښکلې بوی خور وو اوهرڅوک دخوب ټاليو زنګول
شپه شوه او په کورکې درنه چوپتيا خوره شوه ډيـوې دا وښکوډکې سترګې وغړولې ترڅنګ يې څوهمزولې پـه خواږه خوب ودې وې. دنکريزو اوعطرونوښکلي بويونو دکوټې فضا نيـولې وه .ډېوې سترګې وموښلې پـه ځای کې کښېناسته اوخپل جوړکړی پلان يې په ذ هن کې راوست.
يوه شيبه يې سرپه زنګون کېښود د سلام غمجنـه څېره يې پـه ذ هن کې وګرځېده زړه يې درد وکړاود ځايـه پاڅېده پـه بيړه يې لـه الماری څخه زړې جامې راوا خستې لـه ويښتو ،تندي ،لاس او پښو يې د سينګار ټول څيزونه لرې کړل زړې جامې يې وا غوستې اوپه غلو قدمونو يې دردروازې پـه لورحرکت پيـل کـړ، لـه يـوه تيـاره دهلېز تر تېرېدو وروسته انګړته ورسېده په انګړکې تياره اوچوپتيا خوره وه پا س اسما ن تـه يې وکتـل ستورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګکونه وهل لکه د خپل قسمت ستوري یې چې نه وي لیدلي بېرته روانه شوه تګ ته یې دا نګړدونو او د بوټو په خواکې دوام ورکړ.
له وړاندې حجرې نه هم د ناریینو وغږونه نه راتلل او نه هم څوک ښکارېدل یوازې څو کسان د غوښو د دېګونو ترڅنګ نغري ته ناست وو او په خپلو منځونو کې یې غلې غلې خبرې کولې ....
ډیوې په لړزانده لاسونو د کلا دروازې ته زور ورکړ خو وازه نشوه او یو ډول اوازترېنه پورته شو په بیړه د کلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بو د لښتي هغه سوري ته ورسېد چې دا نګړونو ته دو یا لې له لښتي نه راغلی وو په خا پوړوله سوري څخه ووته نیم ساعت نه وو تېرشوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،د سیند په غاړه ترونه لاندې ولاړه وه او یوې نوې پرېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخوسلګیو ډک وو .
ورخطاړوه لکه چې څوک یې څارې د پلار د کلا خواته یې وکتل خو په تیارو کې هېڅ څیزنه ښکارېده .
هرې خواته یې د سلا مک څېره ترسترګو سترګو کېده هغه کله هم په خپل سرداسې له کوره نه وه وتلې .
د سیند د مستو څپو شوربه یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبروشوه .....
زه د همدې سیند د څپو نو سره ځم .....پلاره تاویل چې زه ستا هرارمان پوره کوم خو ته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم توردا غ نه لګوم د تېښتې هڅه نه کوم ځم د سیند په څپو کې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځېدلې خو ناڅاپه د سیند په څپو کې یو بل شورهم زیات شو د ژوند ډیوه د سیند په یاغي څپو کې ګل شوه .

د زخم ننبه
زه اورسو لي په ټو لګي کې هر وخت یو ځای کښېنا ستو د غه کښېنا ستل کومه نو ې خبره نه وه چې څنګه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولګي کې څنګ په څنګ ځایونه ونیول او بیا به د کال تر اخره په همغه یو ځای کښېنا ستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنګونو هم رسېدله
ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولګی مو نوی پیل شوی وو دواړه د ټو لګي په منځني قطار کې ناست وو منځنی مو په دې ټاکلی وو چې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې او د غوړونو تا وولو لپاره بې لاس رار سېده او په وروستي لین کې د ټنبلا نو ګما ن را باندې کېده
د ریاضي استاد ټولګي ته راغی او له ټولو یې د کورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولو رواړې وه یوازې زما ملګري کتا بچه کور پرېښې وه و چل یې دا کړې وو چې زما د کتابونو له مینځه یې زما د کورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي پخپل نامه لاسلیک کړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما وارراورسېد نو کتابچه تري تم شو ه فکرمې وکړ چې په کورکې رانه پاتې ده خو ښوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دا بهانه يې چېرته منله په قهرجنه لهجه يې راته وويل

شيطانه ته راشه چې کورنۍ دند ه درته وښايم دټو لګيوالو په مخ کې يې دومر ه ووهلم چې لاسونه مې دلښتوله ډېر ه ګزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښناستم اولاسونه مې خولې ته نيولي وو زماله ملګري پرته چې په شونډويې شيطاني

موسکا خوره وه نورټولو دخوا خوږۍ په سترګوراته کتل

کله چې ښوونکې له ټولګي ووت که ګورم کتابچه مې دملګري په کتابونوکې ايښې له ډېره قهره مې له څوکۍ نه ماتې شو ې دړې ته لاس کړ اوګزارمې پرې وکړ دړه دهغه په تندې ولګېده اودوينو يوې دارې دټولګي غولی په وينو سورکړ

وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خوبيا چې ټولګي ته حاضرشو نو ځای يې زمانه بدل کړ په تند ي يې لاهم دسپين ململ ټوټه لګېدلې وه په خفګا ن کې دوه ميا شتې تېر ې شوې اوبيادا سې ورځ راغله چې دجګړو په سبب ښوونځی بند شو ټول تيت پرک شوو په کلي کورکې به هم دوا ړو يودبل نه لارچپوله اوخبرې موله خفګانه بند ې کړې وې خو په سربې هغه سپين بنداج لکه عادت شوی يې چې وي هروخت ښکارېده

***

له هغې ورځو اووختونو اتلس کاله تېرېږي چې بياما اورسول جان چې موږپه کلي کورکې رسولی بللونه وو ليد لي

هغه تېره ورځ په ښارکې دنوي کال په منا سبت يو محفل جوړشو ی ووچې سندرې نڅاګا نې اوشعرونه په کې ښه پرېمانه وو دغونډې په نيما يي کې دستېج انا نسر انانس ورکړ چې اوس به دځينو شخصيتونو دژوند خاطرې واورئ چې خوږې اوترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېج ته راځي اوتا سې ته دغه خاطرې وايي دا هم ددې لپاره چې دانوي ځوانا ن ورنه يوڅه زده کړي اوستا سې هغه خستګي رفعه شي ددغه برخې لومړی ويناوال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېوادته راستون شوی ډاکتررسولي دی

دلاسونوپړکا شوه يو چاغ سړی توره درېشي اوسره نېکټا يي يې په تن وو ستېج ته ورغی خاطره يې دنوي کال دمبارکۍ ورکولوورو سته پيل کړه ان دې ماشومتوب اود هغه دکليوال ژوند نه يې راپيل کړه

هره برخه يې ډېره په زړه پورې وه اوپه چکچکوبدرګه کېده کله چې شپږمې ټولګي ته راورسېد

دسروېښتا ن مې نېغ ودرېدل دکورنۍ دندې دپټولو اودچوکۍ په دړه دګزارا ودتل لپاره دخپل ملګري سره دخفګا ن خبره چې راورسېده نورپه ماکې هم دکښنا ستلوتاب نه وو په منډه ستېج ته ورغلم دهغه تندي ته ځيرشوم دجوړشوي ټپ ژوره نښه په کې له ورايه ښکارېده دواره په ستېج کې غاړه غړۍ شوو نور نو نه يم پو هېدلی چې دغونډې برخوا وبه ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګل ماران

د پسرلي په موسم کې به چې کله د سنځلې ګلان وغوړېدل نو د کلي د ټولو کروندګرو غوږونه به د تورکي د خوږې شپېلۍ د غږنيو نغمو په انتظار وو او ډېر ځله به د هغه د شپېلۍ له اورېدو پرته ورځ ورته نيمګړې ښکارېده.

د تورکي له نامه سره زموږ د کلي پرته د شا او خوا کلو ټول او سېدونکي پوره اشنا وو او د نوم په اورېدو به يې د خوږې شپېلۍ په صفتونو سر شول چا به ويل د هغه غوندې شپېلۍ په دنيا کې هم څوک نشي غږولی چا به ويل چې په شپېلۍ کې يې سحريا جادو پټ دی ځينو خو د ملنګ او جادوګرتيا پې هم پرې لګولې وې تورکی په ريښتيا هم همداسې يو عجيب انسان وو د تورکي نوم چې کله څوک اخلي نو ديوه وړوکي انسان نوم ښکاري خو دا تورکی بيا بيخي بل ډول انسان وو داسې چې په ږېره کې يې نور تور ويښتان نه ترسترګو کېدل سترګې به يې په ببرورو ځوا وشونډې به يې په اوږدو ښتو کې پټې وې رنګ يې د سکاره په څېر تک تور وو ، په بدن وچ کلک او غټه پګړۍ به يې په سروه د هغه د اصلي ځای ځايګيپه اړه هېچا ته هم پته نه وه او نه يې چا د کورنۍ نور غړي ليدلي وو دژمي په سړو شپو کې به تري تم شو خو د پسرلي په موسم کې به د پسرلنيو مرغانو او بارانو نو سره يو ځای په کلي کې راپيدا شو شا او خوا کلو کې به يې په

ارزانه بيه له چانه شپني ونيوله بيا به نودي وو او درست کال له کليوالو سره تا وده مجلسونه او د شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېرژوند په اړه کومه نيمه پو ښتنه وکړه نو ځان به يې په لېونتوب ووهه او يا به يې خبره په بله واړوله حتی د اصلي نوم په اړه يې هم څوک نه پو هيدل ډېرو به ويل چې رنګ يې تور دی نو ځکه خو يې خلک تورکی بولي خو کله چې څوک ورته کاکا وو ايي نو ډېر خوشحالېږي.

انا به مې و يل چې تورکی د غونډۍ کلي دی، په ځوانۍ کې د حاکم صيب په لور مين شو مينه يې د ليونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته يې ډېرې جرګې واستولې خو هغه هره يوه په بې شرمۍ سره رد کړه او د ايې د ځان سپکاوی وو ګڼلو تر دې چې د مرګ اختارونه يې ورکړل څو ځله يې په خپلو کسانو د ومره وډباوه چې په شپو شپو له خوراکه او خبرو ولوېده څو ځله يې د حاکم په کور د بريد هڅه هم وکړه خو فايده يې و نکړه د حاکم صيب هم نور صبر تمام شو تورکی يې خپلو لمدو زېر زمينو ته واچولو او د کورنۍ نور غړي يې يو يو په پټه او ښکاره ورختم کړل څو کاله پس چې حاکم صيب خپله لور واده کړه نو د تورکي نه هم د دوزخ غوندې تياره سمڅو او پر لپسې غذا بونو هرڅه هېر کړي وو نوريې چې ده ته څه تاوان نشو رسولی په سمڅو کې يې د هغه ساتل هم بې ګټې وبلل نو ځکه خو يې له ځانه وشړلو پس له هغه نه تورکی هم دغرونو او ځنګلونو شو ټوله ځوانې يې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه د خپلې ناکامې مينې دردونه به يې هر وخت په شپېلۍ کې بيانول.

زه نه پوهېدم چې دانا دغه کيسه به مې کومه افسانه وه که ريښتيا هم يو وخت داسې شوي وو زما په زهن کې کټ مټ همداسې نقش وه ځکه دانا يوه خبره مې هم ما ته دروغ نه ښکارېده د تورکي کاکا په ليدو به په تياره او نمجنو سمڅو کې يو د شخوبرېتونو والازلمی په ذهن کې راغی چې د بوال ته سر په زنګون ناست وي.

په ټولو شا و خوا کلو کې دا خبره هم مشهوره وه چې د توره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېر اثر پروت دی دځنګل او کروندو ټول ماران پرې مين دي لوی او واړه ماران يې د خپلې شپېلۍ په هوده کې راوستلي، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځينې سپين ږيرو به لا دا هم ويل چې ترغرونو لاندې پراته ښاماران هم د توره کي په شپېلۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه رابیدار ېږي موږ ماشومانو به هم که کله کومه شپیلۍ وموندله نو یو بل ته به مو ویل چې د توره کي غوندې یې ووهه.

زموږ په کلي کې ټولو کروندګرو په پولو ، ویالو ، پوشتونو ، سیندغاړو او د غرونو په لمنو یا هم په وړو غونډیو کې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زیاتې اېښې وې چې د باد له کمزورو څپو سره به شور ترې او چت شو زه نه پوهېږم چې زموږ نیکو نو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مینه لرله چې د کرځمکې به یې هم پرې لړلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم او د اوړي لومړۍ شپې ورځې رابرسېره شوې په ټولو کلو او دښتو کې به د سنځل ګل خوشبويي خوره شوه او د خلکو په سپږمو به خوږه لګېده ان تر لري پرتو سیمو به هم باد ونو دغه خوشبو رسوله د سنځل ګل په دې موسم کې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به څوک ترې په کروندو او سیند غاړو کې له وېرې نه شوی ګرځېدلی په دوو دریو ورځو کې به د کوم کلیوال غوا ضرور د مار زهرو وژله بیا به نو چا اوړي ګرم موسم او چا د سنځلو ونو ته خولې په کنځلو خلاصې کړې وې.

په کلي کور کې به چې څوک غوصه کېدل نو ادیوه ښیرا به تر ټولو ورته زوروره ښکارېده چې د ځنګل د مارانو خوراک شي.

خو یو توره کی وو چې په دې موسم کې به یې خوله د خندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او څېره په څېره به ګرځېده زړورو کروند ګرو ته به یې شپېلۍ غږوله او مارانو به له شا و خوا کروندو یو ډول پشهارا و اوزونه اېستل دا وازونه به چې ډېر شول توره کی به له خندا شین شو شپېلۍ به یې له وچو شونډو لرې کړه له ځان سره به په خبرو شو.

دا ټول زما مریدان دي ،یو ازې همدا ماران ما ته احتیاج دي زما امر د کلي په وزو ،مېږو او د غو مارانو چلېږي د نورو امرونه بې ځایه منم د دې کروندو ټول ماران په دغه شپېلۍ مین دي هر څه پرې کولی شم په کروندو کې یې یوه ورځ نه یوه ورځ کومه غوا یا خوسکی چیچلی وي خو یوه ورځ به مونه وي او ربدلي چې د توره کي دلښکر کومه مېږه مارانو چیچلې ده ما ټولو مارانو ته امر کړی چې د دې کلي خلکو ته څه تاوان ونه رسوي خو د بنیاد مانو غوندې په هغوی کې هم ځینې سرکشه مخلوکات شته چې امر نه مني.هغه به ډېر ځله په لوړو غونډیو او د کروندو نه لرې د غرونو په لمنو کې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خو د غرمې نه به بیا په هغه څېره کې پروت وو چې د کروندو په مینځ کې کروند ګرو د سنځلې تر یوه ونه لاندې ورته جوړه کړې وه.

په توره کي پسې دا هم مشهوره وه چې د خولې لاړې یې د مار د زهرو ضد دي که به چا ورته وویل چې توره کی کاکا په یو ازې توب کې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به یې ځواب ورکړ.

بچو !زه د ځنګل د مارانو پادشاه یم هغوی زما لښکرې دي یو ازې خو ته یې چې په دې دنیا کې یو سر دوه غوږونه ګرځې په دې ځواب به یې هر پوښتونکی شرمنده او حیران کړ.

یوه ورځ دا سې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال د سهاره ترما ښامه چا د توره کي د شپیلۍ اوازوانه وربدلو په کروندګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو کلیوالو پوښتنې پسې پیل کړې چا به وېل چې کومې لرې درې ته به یې رمه بېولې وي چېرته به تندې وهلی وي، .نا روغ به وي چا به یو څه او چا به بل څله وېل.

دویمه ورځ یې هم تر غرمې پورې درک معلوم نه شو د غرمې ګرمي په پوره زور کې وه چې د یوه کروندګر د هغه څپرې ته نږدې ولاړو اښو ته پام شو.

د هغه نو رملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترو نې لاندې یې د څپرې په څنګ کې توره کی پید اکړ شور ما شور جوړ شو توره کی په خورو وروځانګو او بوټو کې اوږود غځېدلی وو سترګې یې پټې وې او په سینه یې دلویو او وړو مارانو ځایېښت نه کېده د ځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلی وو له هغې ورځې نه تر ننه زموږ د کلي کروندې او د غرونو لمنې په یوه د رنه او غمجنه چوپتیا کې ډوبې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰ ۱۳۸۷\۸

میدان رودګ ، چک ، ولسوالی

عبدل کاکا

د پوهنتون په انګړکې یوازې سپین ږیری عبدل کاکا ته ددې اجازه وه چې له خپلې ربړی سره یوځای دپوهنتون انګرته داخل شي او په محصیلونو کیلې وپلوري سهاروختي به چې کله دلیلیې نه دټولګیو په خوا روان شوو نوعبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرګینې ربړی سره دپوهنتون انګړته رارسېدلی وو اودصبرترلوړو ونو لاندې به یې په ربړی کې دتازه میوو درجنونه سمول اوله ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمه کوله له ربړی سره د نږدې لارو او پاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هرمحصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نوو بل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نوعبد ل کاکا له همدغه زړې ربړی سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.
دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي اوزاړه محصلین اشناوو او په تفریح کې به یې دهغه له خبرو اوټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نوله نیمایي نه زیات محصلین نجونې او هلکان یې په نامه پېژندل او په نامه یې غږپسې کاوه ځینو محصلینو خوبه دامتحا ن په شپو ورځوکې داستادانو لپاره واسطه کولو هم او اکثرو استادانو یې خبره منله اوځمکې ته یې نه غورځوله دپوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لونې اوزامن ګڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلوکې پوره بحث کاوه اوله استدلال یې کاراخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه دنور ژوند په څېرچاته معلومات نه وو چې څومره ښوونځی یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لګېده پرېمانه متلونه ،شعرونه اوټپې یې په یاد وې دخبرو اوټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه اومتلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.
درحمان بابادومره شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجزهم شول اوموضوع به یې بل خواواړوله.

دپوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه اوباسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په تول پوره اوپخې خبرې نه یوازې ما بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خوبیا به مې دپښتودامتل سترګوته ودرېد چې وایي.....
))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې دعبدل کاکا دعمریوه زیاته برخه همدلته دپوهنتون په انګړکې له محصلینو سره تېرکړې راشه درشه یې له محصلینو او استادانو سره ده. نوځکه خویې دومره څه زده کړي چې په روانو خبروکې استدلال پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ مې د هغه له رېړۍ نه څو کیلې واخیستې او په خوړلو یې لګیا وم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته یې په خندا سلام واچوه یو درجن کیلې یې ترې واخیستې په پلاستیکي کڅوړه کې یې واچولې او له څو خبرو وروسته روانې شوې. ما عبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خوا ته راغی او په اوږه یې لاس راکېښود خوشال بابا څومره ښه فرمایلي دي.

هرچې خوږ د ښکلي مخ په مینه نه وي

د دنیا په مخ او ده راغی او ده لاړ

دا بیت مې د لومړي ځل لپاره د هغه له خولې واورېده او له زړه نه مې خوښ شو ما لا ځان خبرو ته جوړولو چې بیا یې خبرو ته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظر نه ګورم لکه تاسې چې..........

لږ غلی شو بیا یې خبرې ته دوام ورکړ لکه ستاسې ځینې ملګري یې چې لري.

زه د صورت ښکلا چندان پلوی نه یم د یوه موقتي ښکلا د ه اصلي او تلپاتې ښکلا په سیرت کې نغښتې چې ښښتن تعالی په هر چا نه ده لورولې څوک چې دا ښکلا خوښه کړیې د هغه مینه هم تلپاتې وي په او سنۍ زمانه کې دا سې انسانان ډېر کم دي چې خاوند پرې د سیرت او صورت دواړه ښکلاوې لورولې وي.

په خبرو کې یې ورولوېدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا لیدلې ؟

خو هغه خبره په بله واړوله.

ارسطو وایي چې مینه یو روحي تسکین دی او د دوو روحونو عاطفي تړون ته مینه وایي چې یوازې روحي لذت لري او له جسم سره یې تړاو نه شته خو افلاطون وایي چې مینه بې له جسمي وصال نه مینځ ته نه راځي بچیه زه د ارسطو پلوی یم هغه بې له دې چې زما خبرې واوري همدا سې لګیا وو ما هم د کیلو پیسې ورکړې او د ټولګي په لور روان شوم له یو ډول زهني کشمکش سره مخ وم که رېښتیا وو ایم دومره پخې خبرې مې د عبدل کاکا په څېر یوه کراچیوان باندې نه لورېدلې.

وختونه په بېړه روان وو د عبدل کاکا د کیلو په رېړۍ به چې ورپېښ شوم نو ضرور به د دواړو ترمنځ دا ډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعر وراوړلو نو سمه کره کتنه به یې پرې پیل کړه.

ښه مې په یاد دي چې د تصوف او کره کتنې په ساعتونو کې به زموږ د ټولګي خوا ته راغی رېړۍ به یې پرېښې وه او د کړکۍ څنګ ته به یې د استاد لکچر ته غوږ نیولی وو که په کومه خبره به یې نیوکه او تبصره لرله نو بیا به یې یوازې ما ته هغه وخت کوله چې د رېړۍ خوا ته به یې ورغلم نور ما هم دا هېره کړه چې هغه یو کراچیوان دی د پوهنتون د یوه خواږه ملګري په څېر مې خبرې ور سره کولې خو د دې سره سره مې د هغه د زده کړو او تېر ژوند په اړه معلومات تر لاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنګ کړن وعده یې را سره وکړه چې کله په څلورم کال فارغېدلې نو د خپل ژوند یوه کیسه در ته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بیا یې ولیکه د لنډې کیسې لپاره ښه موضوع ده نور نو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کال کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونوګراف نه تر دفاع وروسته نېغ د عبدل کاکا خوا ته ورغلم سترګې یې له اوښکو ډکې وې خوښ یې چې دا د محصلینو په فراغت د خوښۍ اوښکې دي ، دواړه د صبر تریوې وړې ونې لاندې کښېناستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده وریاده کړم غربو نیولې غونډې په خبرو شو.

بچیه !ستا ټول ټولګیوال او دا ن ور هلکان چې سږکال فارغیږي زما څلورکلن ملګري دي د هغوی په فراغت خوشحاله یم خو په بېلتون یې ژاړم هغوی به ما یو کراچیوان بولي خو زما په زړه کې او ده احساسات او سپېڅلې جذبه د یوه ساده کراچیوان نه بلکې د یوه خواخوږي انسان ده ستاسې تګ ما په دې باوري کوي چې هرڅه پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري هيله کوم چې له دې ځايه لاړې نو خپل بوډا کاکا دې هېرنکړې ماله تاسره وعده کړې وه چې خپله کيسه به درته کوم دا کيسې مې تر اوسه چاته نه دي کړې خو زه يقين لرم چې ته به زما په خبرو باور وکړې.

بچيه! نږدې دېرش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمي وم د همدې پوهنتون او همدې پوهنځي محصل وم په ټولګي کې مې تر ټولو لوړې نمرې اخيستې مو ږ هغه مهال په يوه ټولګي کې شپېته کسه وو نيمايي هلکان او نيمايي نجونې وې دا پوهنتون او س جګړو يو څه خراب کړ خو هغه وخت هر څه ديوه رنګين خوب په څېر ښکلي وو دا ونې او ګل بوټي هغه وخت وا ړه وو خو ډېر پاک صفا او تازه وو ښځې او نارينه خدمت ګاران به يې لر ل هره خوا په دې پارکونو کې ښکلي چمنونه زرغون وو او چوکۍ په کې لګېدلې وې څه به درته وايم هر څه ښکلي وو بس يوازې زما قسمت خراب وو په درېيم صنف کې وم يوه ورځ استادانو ټولګي ته يوه نوې نجلۍ راوسته ټولو ته يې معرفي کړه.

دا انجيلا ستاسې نوې ټولګيواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوا يې پوهنځی په همدې ټولګي کې پرېښي وو اوس يې له سره وايي. هغه به د خپل عمر په څلورويشتم يا پنځه ويشتم پسرلي کې وه.

داوخت يې د خپلې رېږۍ په لور شاوخوا وکتل او خبروته يې دوام ورکړ. هغه دومره ښکلې وه چې سترګې يې په ليدو نه مړېدلې د ټولګي له ټولو نجون وسره يې مجلسونه په زړه پورې او خواږه وو خوله هلکانو سره يې کار نه لرلو په درسونو کې هم سمه د بلا لور وه لکه او رژبې نطاقه چې په څو الفاظو کې يو عالم خبرې ځايوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بلها چې څو بهرني هېوادونه يې هم ليدلي وو.

دانجيلا په ليدو زما حالت پوره تغيير وکړ که رېښتيا درته ووايم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به يې هم په ټولګي او بهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خو زه نه پوهېدم چې هغوی يې ولې دومره خيال ساتلو زما د مينې څو پيغامونه يې په ډېره بې غورۍ رد کړل او په سپکو سپورو يې ولمانځلم هغه وخت زه په ليليه کې نه اوسېدم کور مې په ښارکې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خو هتله به مې هم انجيلا په خيال کې ګرځېده يوه ورځ مې په کورکې يو اوږد ليک ورته وليکه په پخوا ادبياتو اون وو استعارو مې سينګار ګړ.

دهغې له بې غورۍ مې خپل شکايتونه ورته وليکل په اخر کې مې ورته و ليکل که ستا پلار انسان وی نو تا ته به يې مينه درښودلې وه دا خبره که څه هم ښکنځلو ته ورته وه خو دزړه له درده مې وليکله

ليک مې راسره واخيست چې سباته يې په يوه ډول ور ورسوم هغه وخت په پوهنتون کې د مينې څرګندولو يوه طريقه داوه چې په لاره کې به يې نجلۍ ته ليک وغورځولو او نجلۍ به اوچت کړ ما هم دا طريقه غوره وبلله ځکه ددې لاړې د بل چا د خبرېدو وېره نه وه سباورځ موقع په لاس رانغله ليک مې په جيب کې وو دويمه ورځ يوه ټولګيوال راته وويل چې انجيلا هر سهار يو ځل د پوهنتون رياست ته ځي او بيا ټولګي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون د رياست مخې ته لاړم خو انجيلا رېښتيا هم زما له ور سېدو وړاندې رياست ته لاړه زړه مې دربا کوله ليک مې په لاس کې نيولی وو نږدې نيم ساعت وروسته انجيلا په ناز نخرو له رياسته راووته ليک مې له دروازې نه لاندې په زينه کې ورته ګذارکړ خو انجيلا په همدې وخت کې پښه نيولې شوه چې ناڅاپه د پوهنتون رئيس له دروازې راووت او په انجيلا يې غږ کړ.

لورې لړتم شه جوړه به ځو.

د رئيس په لاس کې ښکلی د ډپلومات بکس وو په ګړنديو قدمونو له انجيلا رامخکې شو دويمې زينې ته چې رسېده په زينه کې يې په يوه پراته کاغذې پاکټ سترګې ولګېدې ليک يې راوچت کړ بې له دې چې څه ووايي خپلو عينکو ته يې نږدې کړ زما په سترګو توره شپه شوه له هغې ځايه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه ترهغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجيلا ولې هره ورځ ټولګي ته له راتلو وړاندې د پوهنتون رياست ته ځي او رئيس يې څه کېږي د درېيمه ورځ د پوهنتون انګړ ته نه وم داخل شوی چې د دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بو تلم هغه څه چې ریئس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي ریئس ته د سپکاوي په توریې په زورله پوهنتونه وشړلم پولیسو هم ځوورځې ښه وډبولم اود وهلو زده کړه یې راباندې وکړه دا.دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم د هر انسان لومړی مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لږجوړشوم بیا ترننه زه یم او اربړی اود پو هنتون انګړ اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکي خوزه بیا هم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلا یادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګیو ډک شو زه هم دملګرو سره د ورستیو شېبو د تېرولو لپاره پاڅېد م ۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزموږ زاریو او ټینګار هېڅ ځای نه نیوه پولیسو دمها جرود کمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی وو چې کمپ خوشي کړي او نورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهار به یې جونګړې له کالیو سره یو ځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځو په خلاف ډېر خواشینی وو. دماښا م له ډوډی وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنیمو شپو وي که نن نه وي نو سبا به خامخا پولیسو دغه کورونه ورانول خپل کلي کورته به لاړشو اوورانې ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چندان دانسانانو زنده ګي نه لرو بس یوازې ژوندي پاتې یو اودجګرووېره راسره نه شته.

مورمې سوړاوسېلی وکړاوماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي او کنه ؟هسې زما غوندې بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ویلو اوډېرځله به ماته پدې خندا راغله خو نن خندا مندانه وه زه هم وېرې اوذهني کشمکشونولاندې کړی وم.پلارمې دورته ډډ ه ووهله اودتیلي څراغ په رڼاکې یې ماته وکتل:

بچیه !اوس په ښه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړې چې یو ماموریت وکړی شې

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبارخلاص کړه نورنو باید په یوه بله تمه پاتې نه شو څومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې ستړی وواودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګه به هغه ټاټوبی هېرکړم چې خاپوړي مې په کې کړې دي همزولي اوملګري په کې لرم په خاوروکې مې یې لوبې کړې ښوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خو د دې سره سره دښارپه کوڅو او ښوونځیو کې خلکو دمهاجرمهاجراوبې وطنه نارې راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره نااشنا ښکارېده

په همدې فکرونو اودیوه نالیدلي کلي په لوردستومانه سفر خیالونو دخوب څپه راباندې راوسته اوپه پردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زما په ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

* * *

سهاروختي له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلارراباندې غږ کړ

والکه !نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې تړو نورنو هغه هم ددکان په کارون مصروف شو اوزه دښوونځي په لورپه نهیلي زړه روان شوم دښوونځي له دروازې نه وم ننوتلی چې دپولیسو ګاډی ودرېده اوراضیه ترې راښکته شوه هغه زما ټولګیواله وه پلاریې دپولیسوغټ افسر وو راضیه به دڅوارلسو پنځلسو کالو وه خو ماغوندې هلکان ورسر ه دماشومانوغوندې ښکارېدل هغه هم ښکلې وه اوهم یې په درس کې په ټول ټولګي کې سیال نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم زموږ ښوونځی دډېر وشتمنو کسانولپاره نه وو خو پلارېې ددې لپاره دلته راوستې وه چې یوورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښو نومرو فارغه شي

راضیي په تېر وڅوکلونوکې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر اوغبي به یې بللم که هغه مې دزړه نه نه خوښېدی نه کله به مې یې هم داکنځلې اوله سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلایی زه په هرڅه ړوند کړی وم همدغه ویرې چې بیابه راته ښکنځل وکړي زماله لپاره دهغې دمینې اظهارګران کړی وو

زمالیدو یوه شېبه تم شوه اوله مسخرواوټوکو په ډکه لهجه یې راباندې غږ کړ

نهاجره !چې په کورکې مو چای مای نه پیدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پروپیسران خوتل خپلودند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري وربا ندې راشي که سنګه ؟

زمازړه له درده وپړسېده په سترګوکې مې اوښکې راډنډ شوې اوځا ن راته دیوه بې ضرورته انسا ن په څېرښکاره شو نورنه هغه ماته یوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېر وڅوکلونوکې هر ساعت ما او یو څو نورو مهاجروته دخپلوملګروپه بدرګه داډول خبرې کولې خوموږ به په عاجزۍ په غوږونوکې مالوچ منډلي وواوپه یوه پردي هېوادکې مودخپلې بې وسۍ ننداره کوله

زمادنورومهاجروملګروکډې چې لاړې بیانوزه دهغوی لپاره دساعتېرۍ یوه ښه لوبه وم

په ژړغوني اوله تاثره په ډک اوازمې ورباندې غږ کړ

راضې نورنو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستاسې له ملکه دتل لپاره ځم دا ښوونځی به یوازې تاته پرېږدم یوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له ادارې څخه ترلاسه کړم

دراضیي په رنګ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حیرانه پاتې ودرېده خوزه مخامخ ادارې ته لاړم خپله عریضه مې ورکړه اوپه انتظارکښناستم دادارې له لویې کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لین وروسته ټولګیوته روان شول خوراضیه وړاندې ادارې ته مخامخ تر ونې لاندې حیرانه ولاړه وه اوله سترګویې مړې اوښکې رواني وې په څوساعتونوکې کارخلاص شو له مدیرصیب اونوروښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولګي ته دخدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خوراضیه لاهم دښوونځي په انګړکې ترونې لاندې ولاړه وه اوزه یې دسترګوله کونجونو څارلم کله چې ټولګي ته ننوتم داهم راپسې راغله له ښوونکي اوټولوټولګیوالو سره مې مخه ښه وکړه راضیه هم په خپله څوکۍ ناسته وه دښوونکي په ځای یې له حسرته ډکې سترګې په ماکې خښې کړې وې

کله چې له ټولګي وتم نودټولو په سترګوکې حتې دهغوهم چې زه یې مهاجراوبې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې دباندې قدم کېښود بې اختیاره مې دراضې غږ غوږونو ته ورسېد

حمید جانه !کډه موڅه وخت ځي ؟

داغږ دومره بې اختیاره دهغې له خولې ووت چې نه یوازې مابلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حیرانۍ سترګې ورواړولې دراضیې په څیره کې دپرېشانۍ اواضطر اب نښې له ورایه څرګندې وې بله داچې دالومړی ځل ووچې مایې له خولې نه په دومره نازدمهاجریا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناګاره کړ اوپه خپله مخه روان شوم

دویمه ورځ سهارمها ل زموږ کډې په یوډول بهرنیو لاریوکې چې ټولې په یورنګ وې اوپه ترپالونویې سرې ټاپې پرې لګېدلې وې بارشوې اودپولیسودګواښ سره سم بلډوزرونه راورسېد ل دکمپ له دروازې چې وتم دلارۍ له پاسه مې راوکتل لاندې راضیه په دروازه کې ولاړه وه دپلاستیکي ګلونو اوڅونورې کڅوړې یې په لاس کې وې اوپه حسرت نیولې څېره یې له ساتونکو کمپ ته ددننوتلواجازه غوښته خوزموږ دکډې لارۍ په ډېر ه بیړه روانه شوه دلومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نوردا هېرکړي چې زه یو مها جراوبې وطنه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده

پاچا په خپله زرینه چوکۍ کې ځا ن تاوو کړ د ملکې خواته یې ناڅاپي سترګې ورواړولې چې دغاړې په هاریې ګوتې وهلې او په څېره کې یې د ژور خفګان نښې له ورایه بربښېدې خو پاچا بېرته دربارته وکتل او وویناته یې دوام ورکړ

ښاغلو !دلښکراعلی سرلښکر لاهم نه دی راغلی خوزما خبره په غورواورئ زما پلار معظم ټولواک دې خدای وبښي د ننګ او غیرت په دې ډول خبروا و معاملو کې یې چاته دومره دخبرو او مشورو موقع نه ورکوله هغه هرڅه په توره فیصله کول او یوازې دمېړنیو قدرورسره وو خوکله چې هغه له خپل مرګ یو ساعت وړاندې ددغه هېواد دپاچا هۍ تاج زما په سر کېښود نو یوه خبره یې راته دوروستي وصیت په ډول وکړه هغه دا چې له دربارسره به په هر ه جګړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلار دغه وصیت هم نه وی کړی نو ما به په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږ سرلوړی ولس ورسره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صیب له مانه په څه خبره دومره خفه دی چې تراوسه دربارته نه دی حاضرشوی

ښاغلو !نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په داروښادمعظم ټولواک په ژوند دخپلو دښمنانو دځپلولپاره په خپله خوښه دجګړو ډګرونو ته روان وی نن زموږ دښمن موږته ګوابښ کړی هغوی فکرکړی چې دمعظم ټولواک په مړینه زموږ پاچا هي کمزورې شوې اودوی فکرکوي چې دخپلو تېروماتو جبران به وکړي

په دربارکې ناڅاپي چیغې شوې

موږ دخپل ځوان شهزاده په مشرۍ دخپل سرا بښنودلوته له همدا اوس نه تیاریو موږ به دخپل دښمن دپاچاهۍ تخت دخپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده !

ژوندی دې وي زموږ شهزاره !

پاچایوځل بیادلاس په اشاره هغوی غلي کړل خویو سرتېری لا هم ولاړوو

ښاغلوِ !شوراوزوږ نه ته حاجت زموږ هېوادا و پاچا هي په خطرکې ده هغه خاوره چې تراوسه ددښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن یې دلاندې کولو نیت کړی خوزه وایم چې دغه ویاړلې خاوره به زموږ سرتېري په خپلو سرونو وساتي

ولاړ سرتېري لاس اوچت کړاو دخبرو اجازه یې وغوښته په ادب یې خبرې پیل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ټولواک !داخل به جګړې ته یوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه د سرلښکر ساتونکی یم هغه بهر دلښکرلیکې معاینه کوي او دتیارسی. قومانده ورکوي ډېر زر به ستاسې په حضور مشرف شي

سرتېري سلامي وکړه او په خپل ځای کښیناست دملکې نه نیولې ددربار ترهر وزیر پورې په ټولو دخفګان سیوری خپور وو پاچاد جګړې په اړه خبرې کولې چې یو سرتېری له سلامی. اورسمي ادابو وروسته راننوت او غږیې وکړ

ښاغلی عالم پنا ه دې ژوندی وي دقدرمن سرلښکر ستاسې په حضورکې دمشرف کېدو اجازه غواړي پاچاپه لوړ اواز ځواب ورکړ

احمقه !دهغه په مخ چاددربار دروازې تړلې دي زرېې راوله ډېره وخته دهغه په انتظاریم اوس په له خیره وروستی. پرېکړه کوو

ټولو ددربار دزرینې دروازې په لوري وکتل دروازه خلاصه شوه یو دپاخه عمرخاوند چې لوړ قد ،اوږده ږیره ،اوږده بانه یې لرل سرترپښو په زغره کې پټ وو راننوت په مخ اولاسونویې دپخوانوزخمونو نښونښودله چې دځوانی. عمریې ټول په سختوجګړوکې تېرکړی دی ټولو ته یې سلامي وکړه او بیامخامخ دپاچا اوملکې خواته ورغی په ملاخم شو بیادوه دری. ګامه شاته په ادب ودرېد.

صیب دلښکرپه نظم بوخت وم وبښی چې په وخت ستاسې په حضورمشرف نه شوم

پاچا اوملکې دواړو دلښکرمشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه

هغوی به کله روانېږي ؟هروخت چې یومناسب قوماندان ورته پیداشي

پاچاحیران شو اوله خپلې زرینې چوکی. راپاڅېد

داڅه وایې ستانه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهی. کې چیرته وي ؟ته هغه څوک یې چې زما پلاردد غه پاچاهی. تاج زما په سرا ښبی خوتوره یې تاته درکړې داتوره تاته هسې نه دته درکړل شو ې ته چې کومو جګړوته تللی یې نوموږ خپل بر ی یقینې ګڼلی

دلښکرقوماندان یې خبره ورپرې کړه

زه غواړم چې داځل دې دلښکرمشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستامشرزوی اوس دادې پنځه ویشت کلن دی ددې جګړې لارښوونه باید هغه وکړي زه حاضریم چې دیوه عادي سرتېري په بڼه دهغه ترمشری. لاندې وجنګېږم

دپاچاپه څېره کې دپرېشانی. اوخفګان نښې لازیاتې شوې څوقدمه وړاندې راغی اودسرلښکرپه اوږه یې لاس کېښود

ښاغلیهِ !ته زموږدپاچا هی. توره یې تاسره داخبرې ښې نه دي ته یوازینی کس یې چې په دربارکې دې هره خبره اوربدل کېږي خوددې سره سره په دربارکې داخبره خپرېږي چې ته زمانه خفه یې ؟

سرلښکرمخ ددربارخواته راوګرځولو او په خبروشو زه یو سرتېری یم دسرتېرو دعمل اوازمویښت ځای دجګړې ډګروي نه چې ددربارپه قالینوودرېږي اود طوطي غوندې خبرې وکړي

ښاغلوِ !زه دخپل زړه خبره غوڅه کوم دتېرودوومیاشتو راهیسې زموږدپاچاهی. شهزاده نه معلومېږي په لښکردهغه په اړه دوو خبروزوراخیستی یو داچې هغه معظم پاچاپه دې توروژلی چې دهغه په وړاندې دپاچاهی. دعوه ونه کړي بله داچې ټولواک صیب غواړي هغه زموږنه پټ وساتي هغه دجګړې له میدانونو ،تورواو مرګونو لرې یو نازولی ځوان رالوی کړي اوڅه ضرورته ونه رسیږي حا ل داچې هغه په دې هرڅه پوهېږي معظم ټولواک بایدزموږ دپاچا هی. دنورو ټولواکانو په څېر دشهزاده ګانو او په زړونوکې دنازاونخرو په ځای دجګړې ،سپا هیتوب ، غیرت ،قربانی. اومرګ کیسې پربېږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو پېل کړې یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوند کوي که معظم ټولواک زموږ د پاچا هۍ شهزاده له همدې وېرې وژلی وي نوزه دداسې پاچاهانو لپاره دتورې او چتول ځه چې دجګړې په وړاندې یوقدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وي نوزموږ دلښکر مشري دې ضرورو رسپارل شي ماته دجګړې له ډګره دسر تېرور وزل ډېر ضروري دي ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای ښېلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري ووژل شول خو بری مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګري کو چنی شهزاده پکې وګورم خوهغه په مړوکې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربار ته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړ خونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې ورو ورو خبرو بحثونه وکړو که زموږ د پا چا هۍ دتېر و بریو تاج دلښکر د سر قومندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کولـه دا لومړی ځل دی چې په یـوه پاچاد خپـل بچـي دوژلوتورلګـول کېـږي خوکـه سـباته زموږ لـښکر ددښـمن ترښـا راوزندانه ورسـېږي نودلښکرښاغلی مشربه بیاپه خپلوخبروپښېمانه وي

پاچا سرلښکرته وکتل اوارام په څوکۍ کښېناست خو سرلښکربیاخپلو خبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یو سرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې واړه زلمي زامن دسلګو او ځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل او ددښمن اسونویې جسدونه له پېژند ګلوۍ ویستل هغوی درې واړه زمادزړه ټوټې او د شهزاده ټولګیوال وونن دهغوی نوم نښان نه شته او نه یې ددې ځمکې په مخ دمزار په نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زمادغه درې نوم ورکي زامن اوددې پاچاهۍ یوشهزاده دکومو ځانګړتیاوو په اساس سره بېلېږي

ښـاغلو !ماکومـه کوسـتاخي نـه ده کړې مـا یوازې هغـه لـه حقیقت نـه پـرده پورتـه کـړه چـې دد ربار مشران یې دخپلو مقامونو دسـاتلو لپاره نـه شـي ویلـی زه یـوازې دا وېـل غـواړم چـې پـه دې دربـار کې باید یوشـهزاده او دلښکرعادي سرتېری هېڅ فرق ونه لري چې دا پـه تېروزمانو کې زموږ د پاچاهۍ د پاتې کېدو یوراززوو معظم ټولـواک ! کـه زمـوږ شـهزاده ګـان همداسـې پـه نـاز او نعمتونـو کـې دجګـړې لـه ډګـره لـرې دشـاهي مـاڼۍ پـه ښونو او دمرمرینو ماڼیو په پالنګونو کې رالوی شي نوداسې و

ګڼه چې سرله او سه زموږ د شاهي ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتو شوې او تاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې ددربار دروازه خلاصه شوه یو لوړرتبه سرتېری د پاچا خواته په ساه نیولي اندازې د پاچا مخې ته خبرې په ورخطا انداز خبرې پیل کړې

صیب ددښمن لښکرزموږ د سرحد یو کیلو مترۍ ته راسېدلی او په ډېرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سرله او سه یې مخه تـه ورروان نـه شو نوزموږ لـه سرحده بـه راداخل شي اوزموږ پاکه خاوره بـه پـه خپلو قدمونوناولې کړي

په دربارکې شورجوړ شو ټول پا څېدل سرلښکر دملکې او پاچالاسونه ښکل کړل او بې له څه خبرو له درباره پـه منډه ووت.

* * *

د پاچا هۍ پـه سرحد کې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کډې وډې شوې او سرلښکر یـې د پاچا هـۍ د سرلښکر د یوغیـشي ښکارشو هـره خوا ددښمن د سرتېروامبارونه جـوړوو هـره خوا ویرونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکریږي اوربېدل کېدي نورنو دپاچاهۍ سرتېروته یوازې د دښمن تعقیبول ورپاتې وو ،ټوله شپه په ښارکې ښتې راونې وې د دښمنانو پاچااوملکه هم په تېښته بریالي شول دسهاردلمرراختوسره دلښکرمشر دپاچاهۍ بیرغونه دښارپه ټولولوړزبرجونوورپول بیاپه اس سپورشو اودزندان دروازه یې ماته کړه دزندان نیمایي برخه هم دده دلښکر هغه سرتېري ووچې دتېروجګړوپه مهال دښمن نیولي وو ،سرلښکرته ټولوزند انیانوپه خوښۍ غاړې ورکولې اوخولې یې له خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکردزندان دیوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړاودروازه یې خلاصه کړه دپېلوځې په تته رڼاکې یې په یوه بندي سترګې ولګېدي چې په لاس اوپښوکې یې زولنې وې، سریې ځوړنداچولی وو ،سرلښکردهغه سرله زنګون رااوچت کړبندي چې په مخ اولاسونویې دزخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل دسرلښکرخوله له حیرانۍ وازه پاتې شوه ،توره اوخنجریې له لاسه پرېوتل اوبندي یې په غېږکې ټینګ کړ

زماشهزاده ! زمادزړه سره !زمریه !زمافکرونه غلط وومافکرکاوه چې ته به موږ نه پټ دپاچاهۍ په ماڼۍ کې دعیش اوخوښۍ ژوند تېروې ماوېښه ژوندی دې وي زموږمعظم ټولواک ،راځه ته نوربندي نه یې راځه ښاغلیه !چې ددغه ستربري زېری خپل دربارته کډه یوسو دسرلښکرله سترګواوښکې راماتې شوې اودشهزاده دزولنو په ماتولو بوخت شو.

١٣٨٨\٢\١٦

ورو ستی فصل

په خپل ورځني مهال وېش کې یې دشپې یوه اوږده برخه دخپل نوي داستان دځینوبرخو لیکلوته ځانګړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته دورځپاڼې له دفتره کورته راغی نودورځنیوتودوپېښواوخبرونولیکلوبه یې زهن دومره خوړلی وو چې دکورنۍ دغړوسره به یې هم په ورین تندي خبرې نه کولې دډوډۍ تروختته به یې په یوه اوبله ځا ن بوخت ساتلوپه زهن کې به یې لاهم ورځنۍ پېښې اوخبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ اومجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېرد پاخه عمراوسپین ږیري کسا ن هم داسې نه وي خوکله یې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پیل کړنو طبعه یې ترپخواهم ناارامه شوه اودیوه ناکا م مین په څېربه یې چرتونه وهل ورو وروېې دکورنۍ غړي هم ورسره بلدشول اوهغه یې په دې اړه سپیناوي ته نه مجبورولوله ډوډۍ خوړلووروسته به سیخ خپلې کوټې ته ننوت وربه یې ځا ن پسې بند کړ اودداستان په لیکلوبه بوخت شو ډېرې پاڼې به یې توري کړې خوچې دلوستلووروسته به یې خوښې نه شوې ټولې به یې څیرې کړې اولیکنه به یې له سره دخوښۍ په څرګندولوپیل کړه ترهغه به په لیکنه بوخت وو چې دخپل داستان له اتلانوسره به په خپله په خوب کې روان شو له هغوسره به یې خبرې پیل کړې هر یوه به ورته چېغې وهلې چې داستان یې زرخلاص کړي ډېروبه ګیله ترې کوله چې ولې یې کېسې دښارزرګونوخلکوته رسولې.

سهاربه چې لیکوا ل دخوبه راپا څېده نوګڼې پاڼې به ترېنه لاندې پرتې وې نن ماښا م یې دورځپاڼې دمدیرنه اجازه وغوښته اوورته ویې ویل چې دداستان وروستی فصل لیکې هغه دخپل دې داستا ن په سبب دورځپاڼې په مدیردومره ګران وو چې هرغوښتنه یې منله نوځکه خویې نن هم اجازه ورکړه چې دداستان وروستی فصل بشپړکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لارويې په ذهن کې بېلا بېل فکرونه ګرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه دداستا ن اتل ووژني هغه کس چې دتېريوه کا ل نه راپه دېخوا د هغه دنيموشپو ملګری وو اودزړه کېسې يې ورسره کولې په وروستي فصل کې دداړه مارانوله خوا دداستا ن شريف اتل له ټولو ملګروسره وژل کېدولو.

هغه له ځان سره فکرکاوه لکه په رېښتيا چې بېګاته قتل کوي ځا ن ورته يو قاتل ښکارېده هغه دداستان په پيل کې دمقدمې په ډول ليکلي وو چې دايو رېښتنی داستا ن دی خودايوازې د ه ته معلومه وه چې په څومره مهارت يې په يوه خيالي داستان دورځپاڼې له مسئول مديرنه نيولې ترهرعادي لوستونکي تېرا يستلي دي.

دداستا ن اتل ورته دومره ګران شوی وو چې اوس ورته دوروستي فصل ليکل له حد ه سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې يې بايد هغه وژلی وی.

دشپې ناوخته يې دکوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپينو پاڼو يې څوځله قلم وخوځولو خودا تل دمرګ صحنې ته به چې ورلنډ شو بيابه يې زړه درد وکړ دبدماشانو دډلې پياوړی قاتل به چې داتل څېره دتومانچې په دوربين کې راوسته نو دهغه قلم به ځای په ځای په پاڼه مېخ شو شاپه تخته به اوړود وغځېد اوپه ګوتو به يې لړزه راغله له ځان سره به يې په لوړ اواز خبرې پيل کړې.

دهغه په ځای زه دوژلووړيم مادرورځپاڼې ټول لوستونکي ددروغو په يوه خيالي داستان وژړول نوربايد هغوی ته حقيقت ووايم اوښېنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې ګناه ووژنم يوازې ددروغو ګناه مې بس ده نه غواړم يو قاتل شم.

بيا په ځای کې راکښناست ګوتو او قلم يې له پاڼو بل خوا زورکاوه له مجبوريته يې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل يې يو ځل بيا له سره پيل کړل نيمه شپه کېده چې ټولې پاڼې يې ولوستلې اودوروستي فصل سپينې پاڼې ته راورسېد زړه يې دداستان په ليکلو له پښيمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې دداستان وروستی فصل وليکي اودداستان اتل له خپلو ټولو ملګرو سره ووژني خود قتل خبره به يې په زړه دغشي په څېر ولګېده.

په سترګويې تپه تياره شوه بيا يې دکوټې دبوالونوته وکتل اوچيغې يې کړې.

زه قاتل نه يم !هغه هېڅ ګناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلی يم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کوميډي دی که تراژېدي نه....نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي بايد خپله دداستان وروستی فصل شم.

قلم يې راواخيست بې اختياره يې په ليکلو بوخت شو په څوشېبو کې يې شپږ اوه پاڼې توري کړې په تندي يې په يخه هواکې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته يې دپای ټکی کېښود نيټه يې وليکله اوپه بيړه اوچت شوله مخامخ الماری نه يې يوه نوې تمانچه راواخيسته اوخپل تندي ته يې برابره کړه په کوټه کې له يوه درانه اواز سره ليکوال دوروستي فصل په پاڼو پړمخې راورغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکې سباورځ دورځپاڼې ترلاسه کولو په انتظاروو اوکله يې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نوپه ځای يې دليکوال تصوير اوناڅاپي مړينې خبردوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

۱۳۸۸\۱۱\ ۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني

که دا زېرې ډېرنه لس کاله وړاندې پرې شوی وای نو شاید چې د زندان نه له وتلو وړاندې به یې له ډېرې خوښې ساه ورکړې وه خو اوس چې دولسشمر د فرمان سره سم د هغه د زندان د برش کلن ژوند پای ته ورسېد نو دده لپاره کومه نوې او په زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانی ادم خا ن نه وو چې هره شېبه به یې کوراو بچیانو په یاد له سترګو اوښکې روانې وې هغه اوس دا بیخي هېرکړي وو چې هغه یو وخت دیوې شتمنې کورنۍ غړی وو او دښه ژوند خاوند وو له زندان او د غه تکې تورې کوټې سره یې دومره عادت اخیستی وو چې نور نو د ازاد ژوند خیال هم ورسره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،د برش کاله چې یو څوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او د هغه غوندې په زندان کې عمرتېرکړي نو د هغه زړه به خامخا د دردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشر به خدای خبرد کومې خوښۍ په ویاړ د غه مجرمین معافي کړي وو کنه هسې خو اخترونه پخوا هم تېرېدل خو دادم خا ن غوندې زندانیانو ته یې رښتیا هم کارکتلی وو

ادم خان لا په د غه ذهني کشمکش کې وو چې یوه سرتېري دروازه ورخلاصه کړه یوه جوړه جامې یې په مخ کې ورته وغورځولې او په خنداډوله لهجه یې ورته زیاته کړه:

ـ پاڅه خېرنه !اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډورډو سترګو سرتېري او بیا جاموته وکتل خو هغه ورته بیا یو قدم راوړاندې شو.

هسې ولسمشرپه تاسې مردارخورو مهربانه شو پاڅه په نیم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کوراوخپلوا ن به لرې، کنه بیا پخواني یادونه درته تازه کوم د پخوانو یادونو په اورېدو سر ه ادم خان په ځای کې رانېغ شو

ـ ځم صیب ځم .....هسې پښې مې لړېدرد کوي !

***

په کلې کې سهاروختي شورما شور وو هرچادا اختر لپاره تیاری نیوله د قربانۍ مالونو په هرانګړ او مال ځای کې بغارې وهلې د جومات ملاصیب په لاسپیکر کې ویناکوله او خلک یې ښوکارونو او د قربانۍ فضلیت او یو د بل سره پخلاینې ته رابلل په همدې شېبو کې یو ډنګروچ کلک انسان چې لویه خېرنه ږیره اوزېړرنګ یې لرلو او د چرسي غوندې ښکارېده کلي ته ورننوت له شانه یوه ډله شوخ ماشوما ن ورپسې وو او د لېوني لېوني نارې یې پسې وهلې.

ادم خان په دې د برشو کلونو کې هرڅه هېرکړي وو خو د خپل کلي نوم یې نه وو هېرکړی په ښارکې یې هم خپل پخوانی کورپیدا کړ خو پیره دار ورته وویل چې د کور مالکان ټول د اختر لپاره کلي ته تللي دي

دیوه لوکس او ښکلي کوردروازه یې ټک ټک کړه په لومړي ځل یې په زړه کې سبک پیدا شو زړه یې درزا پیل کړه د خپلې کورنۍ د د برشو کلونو پخواني یادونه یې په ذهن کې وګرځېدل په سترګو کې یې اوښکې راماتې شوې د دروازې د دویم ټک ټک سره د انګړنه د چاد پښو ښکالو اواز راغی او بې له ځنډه دروازه خلاصه شوه یوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظر وکتل او په غوصه یې خبر ې پیل کړې

مردارخوره ولې زنګ نه وهې چې د دروازې رنګونه الوزوې نن ورځ د سوال او سوالګرۍ نه ده چې ته دلته ولاړیې وام څه د دې ځایه ورک شه که نه د پسه په ځای به دې قرباني کړم

ادم خان یو قدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظو یې خبرې پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ځوانه !ته زما خپل یې زه سوالګرنه یم خپل کورته راغلی یم ځوان وخندل او زیاته یې کړه واه واپکه دادې لابله سپکه اوس د کوردعوه هم کوې وام ځه په جومات کې کېښنه چای هم وڅښه او خلک به پیسې هم درکړي ځه له دې ځایه دې دابده ښېره دې ورکه کړه چې زموږ ماشومان به وو بېروې !

په سترګوکې داوښکو بهیرراماتشواودځوان په اوږه یې لاسونه کېښودل

بچوزه سوالګرنه یم ادم خان نه یم خپل کورته راغلی یم ځوان یوقدم ترې شاته شواوپه شونډو یې قهرجنه موسکا روغوړېده.

ځه خېرنه ددې ځایه ورک شه زما ادم خان لالا خو یې د برش کاله وړاندې شهید کړېیازه دومره جاهل یم چې خپل ورورونه پېژنم په ټېلوټېلو یې له دروازې نه لرې کړاو دروازه یې بنده کړه.

زړه یې د کاڼي په ښېر کلک شو بېرته په راغلې لار روان شو د خپل کشرورور عظم خا ن خبرو یې په ذهن کې شورجوړکړی وو پرلپسې تندیکونه یې خوړل لس پنځلس ګامه نه وو تللی چې له یوه تندیک سره په ځمکه راولوېداوله خولې یې سوررنګه وینې داره وکړه.

کتیبه لیکونکی

هرسهار به چې د پوهنتون په لور روان شوم نو ضرور به مې په لاره کې د هغه ځوان کتیبه لیکونکي پوښتنه کوله او ښوشېبې به یې په واړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.

د هغه په کوچني دکان کې به د مرمرینو ډبرو سپین ګرد خورو وو خوله او پزه به یې په دستما ل تړلې وو اوزه به یې هم په خبرو سم نه پوهېدم خو ترټولو په زړه پورې راته هغه بیتونه وو چې د نوو قبرونو لپاره به یې په نوو کتبیو لیکلي وو او هرلاروي به له دکانه بهر ورته بوځل خامخا کتل.

دیو ځو بیتونو په لوستلو به مې دغه نړۍ په سترګو کې تته شوه هرڅه به راته پیکه ښکارېدل په کتیبوټول لیکل شوي بیتونه دومره دردونکي وو چې یوه شیبه هم ترې زړه نه صبرېده د دنیا د بدرنګۍ او د اخرت ښکلا ټولې خبرې پکې بیان شوې وې.

په ژوند لیکونو کې د ښارډېر مشهورکسا ن هم وو چې کتیبه لیکونکي ورته په خپل ذوق او ځانګړي ډېزاین د هغوی د دې نړۍ وروستۍ پټې پرې لیکلې وې.

د دغي دردونکو بیتونو ټاکنه د کتبیه لیکونکي د ځانګړي زوق څرګندونه کوله یو څو بیتونه به یې ستاسې لپاره هم راوړم.

په مزارمې ولې پټه خوله تېــــرېږې
سپېرې خاورې خومې غږکولی نشي

***

داپه یاد د محبت د رسره واخله
د ژوندون شمعه به مړه وي مونږبه نه یو

***

راشه په سلګوکې د کفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

***

ګورهم وران نه کړستا تصویرزما په سترګو کې
خواخېرمېږیانو کړه راجوړه نړۍ لاره په سترګو

***

په ژوندون دې چې زما ونه کړقدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس له مرگه مې بيا مه ژاړه په قبر

***

قبر سوری کړه حال مې گـــــوره
په خمارو سترگو مې پرېوتل گردونه

همدا سې نور دي ته ورته بيتونه چې ډېري لرغونو شاعرانو وو په مرمرينو کتيبو ليکل شوي وو چې لوستونکو ته به يې د مرگ ښېره او د هديرې درد نه چوپتيا يادوله.

هغه دومره شهرت ته رسېدلی وو چې د ښارډېرو عمرخوړو کسانو به لا په خپل ژوند هم د شناختې جوړولو ډيزاين او ليکنه ورکوله هلته له هرچانه دا خبره هېرېده چې يو ازې بوډا گان د مرگ خولې ته نږدې خلک دي.

ځکه هلته د ما شومانو ،زلمو ، د جگړو د شهيدانو او بوډاگانو ټولو ژوند ليکونه موجود وو او د هر چا د مرگ نېټې يې په مرمرينو کتيبو ليکل شوې وې زه په پوره باورويلی شم چې له دنياوي چاروبه مې زړه مات شو نو هلته به ورغلم او يوه شېبه به مې د همدغه ناليدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نورنو دواړه دومره سره اشنا شوي وو چې د ځينو کتيبو په ډيزاين او د رنگ په انتخاب کې به يې هم زما سره مشوره کوله او په ساعتونو وخت به مې د هغه له گردونو په ډک دکان کې تېرېده.

دهغه ټول مشتريان دا سې کسان وو چې خوښي به يې نه پېژنده د ټولو به څوک مړه وو او يا به يې له وړاندې د کتيبې لپاره ليکنه ورکوله.

يوه ورځ د جمعې په ماسپښين د هغه خواته ورغلم زما په ورتلو پاڅېده او د لومړي ځل لپاره يې په خندا غاړه راکړه لوی لوی بريتونه ،وروځې او باڼه يې د مرمرو په سپين گرد لړلي وو.

مالا بله خبره نه وه کړې چې يوې لويې مرمرينې کتيبې ته يې اشاره وکړه.

ته وگوره نوی ډيزاين دی!

د دکان په کونج کې ا يښي کتيبې ته نږدې ورغلم چې په سرکې يې د نورو دردونکو بيتونو په ځېربيتونه راغلي وو ټوله مې په بيړه ولوسته لا خلاصه کړې مې نه وه چې د درد يو څپه راباندې راغله دا څه کوې خپل ژوند ليک دې په ژوندون ليکلې !؟

هغه بيا وخندل.........

ملگريه !په ژوند هېڅکله هم اعتبار نشته.

هسې نه چې بيا زما په ذوق برابر کتيبه را ته څوک ونه ليکي.

هغه خپل ټول ژوند ليک په نوي ډيزاين ليکلې وو خو د وفات نېټه يې په قوس کې خالي نيولې وه د کتيبې په لوستلو دومره وو ېرېدم چې په بدن مې لړزه راغله.

خو هغه بيا غېږ را کړه.

ويرې او فکر ته اړ تيا نشته مرگ ماته اشنا دی زه او مرگ هره ورځ د دوو ما شومانو په څېر يو د بل سره لوبې کوو زما ټول عمر د مرگ په ياد تېر شوی زما د ژوند يوه شېبه هم د دغې ښاغلي د ياده خالي نه ده نو بيا ولې ترې وډار شم که نن نه وي نو سبا به خامخا غاړه ورکوم.

هغه په مادومره ا ثر وکړ چې د مرگ ياد به هر ځای د سيوري په څېر را سره روان وو په اونۍ کې به يو يا دوه ځله د ښار لويې هديرې ته ضرور ورتلم کتيبې مې لوستلې او په دعا مې لا سونه او چتول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه اونۍ وروسته بیا هدیرې ته لاړم د هدیرې په لمن کې یوه نوي قبرزما پام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرینه کتیبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې یې د رنګ بوتلونه او واړه برسونه دواښو په سرپراته وو.
د عادت سره سم مې د کتیبې په لوستلو پیل وکړلانیمایي مې نه وو لوستي چې د سرویښته مې نیغ راودرېدل دا هماغه کتیبه وه چې یوه اونۍ وړاندې مې د هغه په دکان کې لوستې وه. لوستوته مې دوام ورکړخو اوس هغه خالي ځای په یوه نیټه ډک وو او ترڅنګ یې د کتیبه لیکونکي د سرطا ن ناروغۍ یادونه هم شوې وه.
۱۳۸۸\۱\۱۳

په زندان کې زېږېدلی ماشوم

د ماشومې غوټۍ ټول عمرله ۱۸ میاشتو څخه زیات نه وو د ښار په زندان کې ترټولو کوچنۍ زنداني وه بلـه داچې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي او د نورو بندیانو خونوته ورشي له نامه سره یې هرزنداني اشنا وو کله چې به څوک د خپلو زندانیانو پوښتنې او احوال اخیستنې ته راغلل نو یو ځل به یې وړوکې غوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به یې یو څه ورکول.
هغه په زندان کې ترټولو کشره زنداني وه.
سلما او سدوخا ن چې کله پولیسو د دوو مجرمینو په نوم په دغه زندان کې واچول نو دا هغه شپې اوورځې وې چې دواړه په یوه او بل د زړه له کومې مین وو سلما په لومړي ځل په خپلو رګونو کې د یوې ربښتنې مینې خوځښت حس کړی وو هغې له سدوخان سره واده وکړ خو د ژوند خوږې ورځې او شپې یې په زندان کې تېرې کړې او د مینې لومړۍ میوه یې هم دا غوټۍ وه.
غوټۍ د زندان په تنګه فضا کې د سلما او سدوخا ن له غېږې روټوکېده یا کـه لږ بل ډول وو ایو هغه د دوه داسې انسانانو لوروګل شوه چې د تیارو داوږدو مزله نه یوې روښنایي ته د رسېد و سره سم یې خپل لومړي قدمونونه بیا په یوه تیاره واټ کېښود ل د غوټۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپېریا ل کې اوچته شوه چې له کریږو او سړو او سیلو سره له پخوانه اشنا وو او بیا داسې وخت هم راغی چې غوټۍ ټولو زندانیانو وپېژنده او هرچا به نازورکول د خپلو اولادونو تنده به یې پرې ماتوله.
هغه به ډېر ځله دالا هو په ځای د زندانیانو ساړه او سیلي او د زولنو شرنګا اورېدله حتی چې د خپل زنداني پلار او یا مور غېږې ته به هم ورغی نو هغوی به ورته د حسرت او درد له اوښکو او سیلو پرته بل څه نه ډالۍ کول
.
ډېر ځله به چې غوټۍ د زندان په دهلیزونو او انګړ کې ستړې شوه نو د سلما غېږې ته به یې پناه وروړه سلما به د زړه غوټۍ د زولنو په شرنګهار اوده کړه ا و خپله به د سړو او سېلو سره پخوا زمانو ته لاړه...
په او رکې هغه څوک سوزي چې اورپرې بلېږي هو ځکه خود سلما د ښکلا او جما ل له زوره هغه څوک خبر وو چې په ژوند کې یو ځل د هغې د لید وویاړ و رپه برخه شوی وو ددې ما حول نږدې کلي کورونه څه چې د ښار په لرې څنډو کې هم ډېرو خلکو د هغې صفتونه کول.
که به د هغوی په ګاونډ کې د بل چا د ښکلا ستاینه هم کېدله نو د سلما ښکلا د هغوی لپاره یو لوړمعیار او نمونه وه او ویل بې چې د سلما په څېر ښکلې ده هغوی ملامت نه وو د سلما په څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې د غرونو طبعت، رنګ او بوی یې درلود د سلما پلار یو شتمن کوچی وو خو خدای خبرچې ولې یې د غرني ژوند نه زړه تورشو ټول مالونه او رمې یې وپلورلې او بلا خره یې د ښار په دغه برخه کې یو کورواخیست یو کا ل وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خپل بچيان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنيوالي کې په زده کړو پيل وکړ خو خبره چې دهغې ترشل کلنۍ ورسېده نو په طبعت کې يې هغه خويونه وو پاتې کوم چې غرنۍ اوکليوالي پېغلې وربانديې ښکلې وي، دښار په رنګ لمبېدلې وه او حتی تردې چې په ښاري سينګارکې يې تربل هرچا زيات افراط کاوه او دخلکو سترګې يې په زورځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدوو روسته يې پلار ديوه سوداګرزوی ته ورکړه دا پرېکړه دسلما دخوښې خلاف وه خو دپلار سترګې يې دولورپربمانه پيسو پټې کړې وې.

له واده يې څو مياشتې نه وې تېرې شوې چې سلما دلو مړې ځل لپاره خپل خطرناک پلا ن عملي کړ او دتل لپاره يې له خپل مېړه نه ځا ن خلاص کړ.

داسې وو چې يوه شپه يې مېړه په خوا رۀ خوب اوده وو نو دتمانچې په مرمۍ يې دهغه دخوب موده دابديت لپاره وغځوله.

دخپل خاوند دګنو شتوسره له يوه بل نوي ملګري سره وتښتېده له دويم مېړه سره يې همداسې لوبه وکړه دپيسو په وړلو يې له دريېم ملګري سره واده وکړ.

نورسلما داهېر کړي وو چې هغه څوک او دچارلور ده د هغې په سريوازې دپيسو او شهرت ګټلو خمار خوروو خو په څنګ کې يې دخپلې ژبې اوښکلا له جادو هم پوره کاراخيست خپل کوراو خپلوان ترې هېروو اودښکلا په زوربه يې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره يوکال يې له دريم مېړه سره تېرکړ هرورځ به يې دښار په پارکونو کې ورسره مازديګري چکرونه وهل خو په دې يوه کال کې هم داولادمورنه شوه يوه ورځ دخپل خاوند سره له چکره وروسته دښار يوه هوټل ته دډوډۍ خوړلو لپاره تللې وه چې دهوټل په دهلېزکې يېبې په يوه ښکلي ځوان سترګې ولګېدې په هماغه سرسري کتوکې يې خپل دکاکا زوی سدوخان وپېژندلو هغه څوک چې دماشومتوب ډېرې سپېڅلې شېبې يې ورسره تېرې کړې وې اوبيابه دژمي په موسم کې درې مياشتې ددوي کورته ددرس وېلو لپاره راته.

دسلما په زړه کې ددرد يوه څپه تېره شوه سدوخان ته يې په ځېرځېروکتل په سترګو کې يې سره وپېژندل خو سدوخان په حيرانۍ سره راپاڅېد سلما او دهغه خاوند ته يې سترې مشې وويل او بيا په بې صبرۍ دسلما خواته ورلنډ شو.

اخردومره بې حيايي او سپيتوب تا دافکرهم ونه کړچې اخردچالوروې او څه دې وکړل ؟
مونږه په ښارکې پښتو او پښتونوا له وبا يلله خو عزت مو په خپل لاس کې وو.
سلماوخندل..........

سدوصيب دازړې خبرې دي مادرته وېل چې غواړم ژوند مې ديوه ښکلي فلم په څېروي ماهماغسې ژوند وکړ دژوند په فلم کې زه اوس هم يوه اتله يم.....

دسدوخا ن په سردرد راغی خپله ماضي ورته ديوه خوب په څېرښکاره شوه او اوسنۍ خبرې هم ورته دخوب نه کمې نه وې په فکرونو کې ډوب شو خو سلمابيا وروړاندې شوه خاوند ته يې په اشاره دتلو امر وکړ او سدوته يې مخامخ وکتل.

زه بيا هم له تا سره په پخوانيو وعدو ولاړه يم خو شرط به دا وي چې زما دليدو په اړه دې چاته له خولې حرف هم ونه باسې. کنه زه بيا دا هېروم چې ددواړو وينه يو وخت سره شريکه وه.

سدوخان لاپسې حيران شو سلما ورته بيا هم دپخوا په څېرښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې دهغې دښکلا له بـــــڼ نـــــه يـــــوه پاڼـــــه هـــــم نـــــه وي ربژولـــــې.
دښار په ځينو هوټلونو او پارکونو کې يې بيابيا سره وليدل سدوخان که هرڅو ل وو خو سلما احساس کړه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديوې ښکلې ښځې تر ځنګ يوه ماهره قاتله هم ده خواوس يې چې په رښتني ډول په يوه داسې چاړه بايللى چې ماشومتوب يې ورسره تېرشوى وو.

دلومړي ځل لپاره ديوې رېښتنې مينې احساس چې پخواني يادونه او اوسني خواږه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربيم مېړه هم د نورو دوو په برخليک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې دربيم مېړه په روغتون کې له څو خبرو وروسته دژوند وروستۍ سلګۍ وهلې او دله خپل ريښيتني مين سره له ښاره دتيښتې په حال کې وه چې پوليسو دواړه ونيول او دويمه ورځ دپوليسو له جنايي څانګې دلته دښار ترټولو لوى زندان ته راوړل شول.

۱۳۸۸\۱\۱۵
جلال اباد هاشمي پلازه

له ويني ترميني

دښار لوى روغتون او زمونږ پوهنځى دومره سره نږدې وو چې ډېرځله به دناروغانو ويرونه اودعا جلونارو غانو دامبولانس اوازونه رارسيدل يوه کوڅني واټ ته ورته ساحه زمونږ دپوهنځي اورغتون ترمينځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانو کوم پايو از زمونږدټولګي وردوينې دغوښتلو لپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګيوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي يا دپوهنتون لوړپوړ مسئولينو اونا شنا استادانو هم وروټکولو نو هرچا به فکر کاوه چې بيا کوم کس دناروغ لپاره وينه غواړي.خويوجوت تو پيرداوو چې دناروغ ياپايواز رنګ به دمړي په څېرزېړ اوښتى ؤاوپه دمه دمه به يې داسې خبرې کولې چې ژورې بې وسۍ اوعذرته ورته وې. دغه کسانو ته به ډېرځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خوځينې استادان چې لږ نرم غوندې ؤاو ياهم دخپل ژوند په اوږدو کې له داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به يې ورکړه چې ټولګي ته راننوځي دهغه په لاس کې به يې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بيابه يې زمونږخواته راوکتل هلکانو دغه فلانى ګروپ وينه څوک لري له دغه کاکا سره ترروغتون لاړشئ اوخداى په رضاوينه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ يا هلک به نرې پوښتنه وکړه.

استاده څومره وينه غواړي ؟

داستاد په ځاى به همغه کس ځواب ورکړ.

ورېبو دومره وينه پکارده باوروکړى چې دروغتون دوينې په بانګ کې يو څاڅکې وينه هم نشته کنه دلته نه راتلم .

دوينې اندازه به که له دوه سوه سي سي کمه وه نوډېرټولګيوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېربه يې شوخ هلکان وو. اودابه يې له ټولګيو نه دوتلو ښه بهانه ګڼله ځکه چې دغيرحاضرۍ وېره به يې نه وه خوکه دوينې اندازه به يې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت يې پنځه سوه سي سي ښودله نوپه ټولګي کې به يوډول چوپتيا خوره شوه هرچابه ځا ن دمېزپه سرله خپلو کتابونو او کتابچو سره بوخت کړبيا به نوپه دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دوينې ګروپ به يې ورسره برابرهم نه ؤمجبورؤچې داستاد غوښتنه ومني نوويل به يې چې دوينې په بانګ کې دوينې ګروپ بدليدلى هم شي.

دوينې غوښتونکي اکثره بوډاګا ن اوزړې ښځې وې داسې هم کېدل چې يوکس به ولاړ وو اوبل به کاغد په لاس دټولګي په مخ کې دوينې غوښتو لو لپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لازړه وکړاوپرې غږبه يې کړ........

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه کاکا ! دليليې دلو بيا اوو ريجو به څه وينه وي هسې نه خدای مکړه ناروغ دې لابد ترکړي په دې خبره به ټولو وخندل خو استاد به چې د قرباني، خو اخوړي، خير او ثواب خبره رامنځته کړه نو د ټولو خندا به غلې شوه.

يوه ورځ مې ښه په ياد دي د پنجشنبې ورځ وه دويم ساعت وو استاد ديونان دلرغونو اديانو په باب خبرې کولې او داتن د ربالنوعانو څيرې او کړه وړه يې زمونږ لپاره انځورول.

رب النوعه يو ډول غيرطبعي انسان وو چې هغوی خپل خدايان ګڼل د لمر راختو او لمرپريوتو، ورځې، شپې د باران او طوفان راوستلو قدرت يې په لاس کې وو ډېرځله به چې ددغه وګړو په وجود کې دبوډاتوب نښې ځرګندې شوې نو درب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلو دوستانو سره به يې مخه ښه وکړه داتن دپراخه ځنګلونو خوا ته به ولاړل هلته به يې له دنياوي چاروزړونه راټول کړل دنفس په تزکيه او رياضت به مشغول شول خو کله به چې ښځې بډاتوب او د مرګ ترپولو ورسېدل نو بيا خپله دعبادت ورګرځېدل نورو وګړو به يې درناوی او عبادت کاوه او درب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځای ته رسېدلي وو چې دځنګ کړکۍ يې ټک ټک شوه له ټک سره له سلګونو پېړيو وړاندې زمانې څخه بيرته حال ته راغلو.

يوه د پاخه عمرخاوند چې په ږېره کې يې تور او سپين تارونه سره برابر وو اوله څېرې نه کوم لوړرتبه مامور ښکارېده په لاس کې سپينه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګو تېره کړه او بيا يې مونږته وکتل او وويل !...مثبت B شپږسوه سي سي څوک حاضردی ؟

که څه هم کله مې وينه نه وه ورکړې خو ګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خو استاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره دوينې دبانګ په ځای مخامخ دعا جلو ناروغانو يوې کوټې ته لاړم ددواړو په ننو تلو يوه يو د پاخه عمره ښځه او دوه ماشومان چې دناروغ کټ ته ناست وو پا څېدل ماته يې ښه راغلاست وويل.

بيا سپين ږيري کس چې زه يې راوستلی وم زما په اوږه لاس کېښود بچيه ! ته دپوهنتون محصل يې زه هم دپوهنتون پخوانی استاد يم خو اوس شخصي کاراوبار لرم دامې مېرمن او دادوه مې زامن دي چې مشر ايمل او کشر اجمل نومېږي او دا چې په کټ کې ناروغه پرته ده زما مشره لور رڼا جانه ده هسې خدای وساتلو له ترافيکي پېښې سره مخ شوې ؤ وينه يې ډيره ضايع کړې ښې مټ او پښه يې ډېرژوبل دي اميد دی چې ستا وينه به صحت ورکړي.

نجلۍ د پلار په خبرو سترګې وغړولې لومړی يې هغه بيا يې ماته وکتل سره د دې چې په سترګو کې يې د درد څپې خورې وې خولاله وړاندې يو ډول عجيبه مننه او ځلا پکې نغښتې وه مادغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړ پلار يې خبرو ته دوام ورکړ.

بچيه ! په روغتون کې مې وينه پيدا نه کړه بانګ هم له وينې خالي شوی دی ځکه مې تا ته زحمت درکړ دوينې بانګ ته لاړو ډاکټر شپږسوه سي سي وينه راڅخه واخيسته نږدې نيم ساعت بهرانتظار وم وروسته همغه کس بيا راغی زه درڼا په فکر کې وم په زړه کې مې يو ډول نوی درد غزونې کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود.

بچيه ډيره مننه!

دلو رحالت مې ښه دی خو درڼا موريو ځل بيا ستا دليدلو هيله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درڼا په کوټه کې ټول راته پا څېدل رڼا هم دبسترله بالښت يو څه سرراپورته کړه په ټيټ او ازيې مننه وکړه او بيا يې په سترګو لاس کېښوده موريې ترخپل ځنګ راته کېنا ستلو اشاره وکړه په څوکۍ کېنيناستم او بيا په خبرو شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچیه ! ته محصل یې ستا له دغه قربانۍ مننه رڼالورمې سږکال له دولسم ټولګي فارغېږي بختوره ده چې ستاغوندې یوه همزولي یې وینه ورکړه موږ په دې ښارکې مسافر یو کنه کومې خواته به مومنډې وهلې ستادغه قرباني به تل زموږ په یاد وي په دې خبروکې ووچې یوې نرسې درڼا موراو پلاربهروغوښتل په کوټه کې زه ،رڼا او د هغه دوه ورونه پاتې شوو.

درڼاسترګې نیم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وژونکې چوپتیا خوره وه شیبه پس یې ترژبې لاندې وویل مننه......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ

احسان.

بیایې وویل

ښکلی نوم دی.

یو شېبه بیا چوپتیا شوه زړه مې راغونډکړترې ومې پوښتل.

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب یې راکړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفکرکوم چې یودرد به دتل لپاره زما په وجود ې پاتې شي.

کوم درد ؟

دوره خواته یې وکتل اوبیایې په ډېررحمت سترګي ماته راواړولې.

دومره بې غوره ېږه مه هغه درد چې تا راکړاوستا له وینې سره یوځای زما په وجود کې خورشو.

په ټول وجود کې مې یوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رڼا تـه دزړه پـه سترګووکتل اوددغې دردپه مانا پوه شوم.

هغې بیاخبروته دوام ورکړ.

احسانه ! ته اوس هغه یوه شېبه وړاندې نااشنا زلمی نه یې داسې ښکارې چې دډېرې مودې نه دې پېژنم خویوه هیله درڅخه کوم.

ورته مې وویل

کومه هیله ؟

احسانه ماخوبه کله نه هېروې ؟

له ځان سره حیران وم دومره زراوداسې خبرې دیوخوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني ګډوډۍ کې ډوب وم چې بیایې خپله خبره تکرارکړه.

څنګه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ.

نه ستا هیرول....... اوس زما له واکه وتلي دي

رڼاوخندل مخ یې پـه مړوند پټ کړلنډه شېبه بیا چوپتیا خوره وه خوډېرزریې روغ لاس ترڅنګ ایښي لاسي بکس ته وراوږد کړ په یوه پا ڼه یې دوه نمبرونه ولیکل بیایې پاڼه ماته ونیوه.

دازماتیلفون.......

خبره یې نوه بشپړه کړې چې موراوپلاریې راننوتل موریې درڼا په تندي لاس کېښود اوپلاریې زمامخې تـه پـه کوچني میزدمیووکڅوړه کېښوده دمیووکڅوړه مې دهغه دټینګارسره سره بېرته ورکړه اوورته مې وویل چې دې ته زمانه رڼازیاته اړتیالري تاسې چې څودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او د رڼا احوال به اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رڼا مې بیا له سترګو تېره کړه تندی یې غوړېدلی وو او په سترګو کې یې ګڼې هیلې په موسکا وې.
له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ایله وپوهېدم چې خوا ږه دردونه هم شته او له وینې مینه ځنګه راټوکېږي
.
۱۳۸۷/۹/۱۹
چک وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوښکو لمدې تابلوګانې

دلومړی ځل نه وو چې دنقا شۍ په نندارتون کې دهغه تابلوګا نوترڅولوغوره اولومړۍ جايزه ګټله
. ددغه ښارپه ډېرو نندراتونونوکې دساحل تابلوګا نود ليدونکوپام ځانته رااړولی وو
تېرکا ل دښارپه نندارتون کې دهغه يوه تابلوچې ديوه قبرترڅنګ په کې يوه ښکلې ددعاپه حالت کې انځورشوې
وه اوله سترګوېې ترړپاندوبيرغونولاندې اوښکې روانې وې يوه شتمن شاعر دنندارتون دترټولوقيمتي
تابلوپه نوم له هغه نه واخيسته
دساحل دشهرت يوسبب دا وو چې په خپلو تابلوګانوکې يې تراژيديکې موضوعاګانې وړاندې کولې او بيه يې هم
. دومره لوړه نه وه
دنندارتون دخلاصېدونه وروسته هم دساحل ددغه نوې تابلو صفتونه دخلکو په خوله وو په تابلوکې يوماشوم
دپسه له شانه رالوېدلی پړی يې هم دماشو م په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي اوماشوم چې
ژبه يې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي
دا سې معلومېږي چې ماشوم په پسه سورشوی اوله ډېرې مينې يې دپسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په
چمن کې دکوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلی اوله خېزسره يې ماشوم هم له شانه رالوېدلی اوس چې پسه
هرڅومره منډې وهي له شانه يوڅه ورپسې تړل شوي دي اونه ترې خلاصېږي په دې تابلوڅوک دومره زرنه
پوهېږي خوله ژورفکرنه وروسته ديوه کوچني ماشوم اويوه ضدي پسه دمينې دکيسې له انجام نه خبرېږي
ساحل خپله هم په دغه تابلوکې کاربدلي هنرته حيران وو اوپه نندارتون کې يې دخلکو دبې ساري مينې
. اوتشويق له کبله ورته هغه ټولې شپې دخيال په څېرښکارېدې
په خپل مېزيې اېښې تابلوګانې سمې کړې اوله ځان سره يې غلې غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته يې ډډه
ووهله اوترژبې لاندې يې په خندا وويل
(چاويل چې کوږ بارترمنزله نه رسېږي))
ام......زه وايم زما اصلي تابلوګانې که هلته يوسم کتل څه چې دخلکوزړونه به له خندا ورته وچوي اوپه
. څپېړوڅپېړوبه زمانه هم کومه بې رنګه اوبې خونده تابلوجوړه کړي
داټول دهغه لېونۍ زوردی چې تابلوګانې يې دشهرت اسمان ته وخېژولم دښارپه شتمنوخلکوکې راځم دهغې په
څېرنجونې راته اوس هرځای سلام کوي خودلاخبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې دضدي پسه
تابلوساحل دخلکوپه وړاندې چېرته ورسولو اودمينه والودچکچکوشوريې اوس هم له غوږونونه دی وتلی په
همدې فکرونوکې ووچې دکوټې ورټک ټک شو يوه ښکلې نجلۍ رانوته ټوله په سروجاموکې نغښتې وه خوپه
تندي کې پرېشاني اوخفګان دواړه له ورايه برېښېدل دساحل په ليدويې پښه دوره په دړه ولګېده وروسلام يې
وکړ اودسلام دمېزمخې ته ودرېده مخ يې لوڅ کړاوساحل ته يې وکتل
......مبارک بيا هم
ساحل خپل تندی تريوکړاومېزپه سرله رنګ لړلوکاغذونوسره بوخت شو
.بيا يې ترژبه لاندې ځواب ورکړ
دڅه مبارکي نږدې ووچې خلک مې په تابلوپورې وخاندي ،داځل خونه تابلووه اونه مابلوچې ته بيامبارکي هم
راکوې هسې بې ځايه دې دومره زحمت پرې اېستلی وو اوبيادلته راتګ دې هم ددې لپاره دی چې ماوشرموې
دنجلۍ په سترګوکې اوښکې راماتې شوې دوره په لوردوه درې قدمه لاړه اوبيا يې ساحل ته راوکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دروغجنه ماهمدا شېبه په تلوېزيون کې وکتل چې په ننداراتون کې زمادضدي پسه تابلو ته لومړۍ مقام ورکړل شو تابياهم زما سره جفاوکړه

تېرکال دې هم مزارته ولاړه تجلۍ تابلوپه خپل نوم وپلورله داځل دې بياهم ددغه تابلوسره هغه چاره وکړه. څوک به خبرهم نه وي چې دکال دغه غوره تابلو دچاپه ګوتوجوړه شوې ده

زه دشهرت وږې نه يم يوازې ستامينه غواړم تاهغه ځل اوددې تابلودلومړي نمبرګټلوپه اړه دزيري راکولوپه ځای دروغ وويل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه دتابلوګانو دپيسو نه څه وغواړم دنجلۍ اوازنورله قهراوغوصې نه ژړا اوکريږوته ورته کېده دوره په لورلاړه زه نورستانه يم ته يونقاش نه يې يودروغجن يې دوره نه بهرپه انګړکې يواوازجګ شو ساحل وخندل خوبيايي زرځان جدي کړ په منډه له څوکۍ پاڅېد انګړته ورغی نجلۍ په انګړکې پرمخې په خوروورو تابلوګانو پرته اوڅوتابلوګانې يې په اوښکې لمدې کړې وې

۱۳۸۸-۲-۴

ننګرهارپوهنتون

ورانګه اونکريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکریزو بوی ولګېد له تبۍ ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو یو بل ته دخوښۍ
سترګې واړولې مرجانې ابۍ ځیراغ ته نیژدې په یوه لویه کاسه کې نیکریزې لمدولې له ځان سره غلې غلې
.بوړنېده لکه دنورو خبرو ته یې چې هېڅ غوږ نه وی نیولی
دمجلس دښځو سپړمې چې دنکریزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته یې له مرجانې ابۍ نه سترګې واړولې او په
خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخندا ګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده
.هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې
وړانګې ته چې نور دهغوی خنداګانو خوند ورنکړ نو شاوخوا یې مړې سترګې واړولې له ځایه پاڅېده دتاوخانې
په کونج کې یې سره بالښت ته ډډې و وهله خپل تور پړونی یې له ښې پلوه ور ټول کړ خپل پړې شوی لاس ته یې
په ځیر ځیر وکتل او بېرته یې په پړونی کې پټ کړ په سترګو کې یې رڼه څاڅکی دڅراغ رڼا ته وځلېدل دنیکریزو
بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځایه پاڅېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې یې په مخ یخه هوا ولګېده
دسپوږمۍ رڼا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل دڅاه په خوا یې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه یې غوږونو ته
دخوښۍ دډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دڅاه تر څنګ دکلا دېوا له ته دېوال په
تیاره سیوری کې کېناسته له سترګو یې بې اختیاره یخې یخې اوښکې روانې وې خپل پړې شوی لاس ته به یې
چې پام شو زړه به یې دکانې په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخنداګانو آوازونه دنکریېو له ښکلی
بوی سره یو ځای را تلل زړه یې غوښتل چې په زوره زوره وژاړی خو بیا به یې اوښکې وچې کړې سر به یې په
زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړی دډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته
.به یې په غوږ ومنډله
څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابۍ له کوټې را و وته دڅیراغ رڼا ته عجیبه ښکارېده
دواړه لستوڼې یې بډ وهلی وو ګوتې یې په نکریزو لړلې وې زړوکې یې دسپین سر په څنډه بند وو دانګړ خواته
.په بیړه راغله دلوړې برنډې په سرودرېده
! وړانګې وه وړانګې
څه شوې؟ چېرته یې؟
وړانګې دخپلې مور مرجانې ابۍ غږ ښه واورېده خو ځان یې کوڼ واچاوه ساه یې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې
له ډزو څخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر یو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بیا
.به سلګو واخیسته
مرجانې ابۍ بیا نارې کړې
!وه وړانګې
څه بلا وخوړې......... څه شوې ولې غږ نه کوې؟
وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځایه پاڅېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی
څه وایې دغه یم دڅا په غاړه
را شه لېونۍ لاس دسور کړه
نه ادې نه یې سور کوم
وی لورې بلا د واخلم اختر دی بیا لوی اختر ثواب لری نکریزې خو له جنته راغلې دی
...ادې ورکې کړه نه یې سور
مرجانه ابۍ یې په خبره کې ور ولوېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د داسې کشمیرۍ نکریزې را لېږلې دی چې تر اوسه به چا لاس نه وی پرې سره
.کړی
.نه ادې زما نه خوښېږی لاس مې همداسې سپین ښه دی
مرجانه ابۍ له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه یې په تندی ښکل کړه او تر لاس یې ونیوه
جې ته نه ځې زه د بیایم
مرجانه ابۍ او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپړمو یې بیا دلمدو نکریزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو
لاسونو یخې یخې نکریزې اېښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې یو په بل پسې روانې وې په
.ستونی کې یې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې
مرجانې ابۍ د وړانګې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو
...ناکامه هڅه کوله نه یې سور کوم نه یې سور کوم بلا په دې نکریزو
مرجانه ابۍ په قهر شوله
وه تندر د و وهه په سر کې دې سپین ولګېدل خو دماشوم توب له خویو نو وانه وښتې درته ومې ویل چې ثواب
لری ثواب په زور یې در باندې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس یې دنکریزو
.دکاسې په سر دمرجانې ابۍ غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره یې هماغه شېبې په خیال کې ور وګرزېدې
*****
الوتکې یو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور دری واړه منګی یې له اوبو تش ووپه کور کې یې ځاځکی اوبه
هم نه وې دکلی په بر سر کې تر اوسه له کنډوالو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور یې ګل جان دواړه سهار
وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور یې)مرجانې ابۍ (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې
بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترڅو په منډه له ګودره اوبه راوړي په بیړه له دروازې ووته دکلي په کوڅو کې هېڅوک
نه معلومېدل دلارې دځنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په ببخ اره کړې وې څه چې
نوره لاړه خپلې همځولې پېغلې صفیه او شریفه چې درازونو ملګرې یې وې ولیدلې دری واړه سره ملګرې شوې
سترې مشې یې هسې په پټه خوله وکړل په خولو یې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کیسې یې نه کولې لکه
پخوا به یې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې دری واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نیږدې کېدې ګودر ته
چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه
پورته شول دکلی دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شریفه او صفیه
لکه ترهېدلې هوسۍ د یوې ونې تر څنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم یې په ښویه تیږه
وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو څانګو له
پاسه تور څه شی راکوزېدل یو درز شو دوړې شوې تیاره شوه دګودر له پاسه دشنو څانګو باران شو نوره په ځان
نه وه پوهېدلې یو وخت یې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت یې سترګې ولګېدې چې دې غره په لمن کې لکه
وه په کټ کې پرته وه ټول بدن یې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس یې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ،
دپخوا په څېر یې په سپین مړوند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند یې ټول په سپینو جنډو کې پېچل شوی ؤ، یو
یو ځاځکی وینه ترې څڅېده ښی سپین لاس یې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له
.سترګو اوښکې روانې وې
یوه میاشت وروسته چوړه وه خو یو څه یې دتل لپاره بایللی وو هغه یې خپل ښی مړوند ؤ، دپېغلتوب او ځوانۍ
نیمه خوا ژوند ور په یاد شو دپردي دیار دمهاجرت جونګړې اونورې مجبورۍ ټول بېل بېل ورپه یاد شول
دځوانۍ شوخه دوره، نهیلۍ، یوازېتوب بېرته خپل رنګ کلی ته په کړو وړو لارو راستنېدل، بیا هغه ورځې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ګړۍ به يې دکور دروازې ته کتل او دخپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لار هم د دوی کورته نه ورغلطوله دکلی زلميانو هم نورې سترګې نه پسې ورلې پسې کتل به يې هم نه.

کوم ريبارته به چې چا دا ورياده کړه نو ريبار به پزه غونجه کړه مايوبه)معيوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانۍ دغوټۍ مړاوی کېدل او بيا په سرکې يې دسپينو تارونو زرغونېدل، چې ترنن پورې نهيلې په خپل کورکې ناسته وه.

داټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنډه يې دمرجانې ابۍ په وچ ولی ولګېده پورته يې ترپ کړل.

مرجانې ابۍ ترڅنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی دې سره نکړي لړ شېبه وروسته يې دمورله مخه لاس را کش کړ په سلګوسلګو له ځا يه پاڅېده.
۱۳۸۳-۰۷-۰۹

دهديرې شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب راته څراغ مې ګل کړ خپلې دخوب خونې ته روان شوم سترګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې ځو ځله له دېواله سره ټکر شوم خو لاس به مې تکيه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تياره وه په لاس تپولو سره مې دخونې ور پيدا کړ تر لاستی مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تياره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په ياد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښارته روان کړ نو دخونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جيب مې لاس وهلو دکليانو اوږد زنځير مې را وښکلو سترګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې يوه غټه کيلی مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بيا مې څو نورې کليانې په کلپ کې وازمايلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او دکليانو اوږد زنځير مې په ګوتو کې اړولو را اړولو دکور ټول غړی مې ويده وو په کړکيو پردې کش وې په اوږده دهليز کې بې دهغوی له خراری بل څه نه اورېدل کېدل دخوب بله درنه څپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته دخپلې خونې په خوا راغلم يوه بله کيلی مې په کلپ وازمايله داځل يې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ويل او خونې ته ور دننه شوم نه پو هېږم چې نن شپه ولې برق نه ؤ را غلی چې هره خوا تپه تياره وه کنه هسې خو ځوان وم .سترګې مې روغې رمتې وې يوائې دخوب ښاپريان پرې ناست وو

تاسې به وايې چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې يوې لرې سيمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی .وو اوبل دا چې نن مې هم تر نيمې شپې دموټر په کرايه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل

دخوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څوځله مې اوږده سا واخيسته پلار مې په وړو کتوب کې څو کليمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بيړه و ويلې په سترکو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سرمې هم راباندې چورلېده څوځله پړمو ښکو واخيستم او بېرته به را ويښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو داځل تر لمړی وار يو څه اوچت ؤ له ځايه ور پاڅېدم په تياره کې ورو وتلم د کوربېرونی انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بيا تر غوږ شو نه پو هېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دو مره پوه شوم چې غږ د کلا دلوېې دروازې شاته دی ها خوا مې يو څه رڼا تر سترګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو دهغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل ديوه په لاس کې زوړ تيلې څيراغ ؤ او بل يې تر څنګ غلی ولاړ ؤ يو دبل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلی .ودرېدم بيا مې پرې غږ کړ

څوک يې؟

له څه چوپ تيا وروسته غلی او غمجن غږ پورته شو

وروره مسافر يو

بيا مې ترې وپوښتل

چې مسافر ياست دلته څه کوئ؟

:هغه نفر چې تېلی څيراغ يې په لاس کې ؤ لږڅه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونی غوندې آواز يې و ويل

.استاده مړی راته شوی يوازې ستا مرسته غواړو

دهغوی خبرې رېښتيا هم راته خواشينې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې ګنی په کوم نيت د دلته را غلی وی له دروازې نه ور و وتلم له هغوی سره مې ستړی مشی وکړل خبرې يې رېښتيا هم دبل ډول خلکو نه وې چې .سړی د وېره ترې ولری

بيا مې ترې وپوښتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ورونو څه کیسه ده ؟

!دوی په نمجنو سترګو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چې ځیراغ یې په لاس کې ؤ داسې په خبرو لګیا شو وروره ته مو هم له خوبه و ویستلې دبنار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړشو ته خو پوهیږې چې هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډیر ژوبل شوی دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چیرې مو هدیرې .ته دقبر کیندلو او ضروری شیانو دوړلو لپاره ورسوې

هغه بل ملګری یې هم په خبره کې ور ولوید هو مو ترمه)محترمه (استاذه دموټر د چې هرڅومره کرایه کیږی .دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه

ما چې دهغوی داخبرې وا وریدې نو ماته هم دیو کال وړاندې پیښه سترګو ته ودریده خپل دتره زوی نجیب را په یاد شو چې په همداسې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپیدا کولو لپاره مې ډیرې دروازې په . همداسې شپه ټکولې وې

په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بیرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې واغوستل په دهلیز کې چې را تیریدم چو په چوپتیا وه دخپل تګ څخه مې هیڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ایستلو او په ګل ځیراغونو مې له دروازې بیرون ودراوه دوی همغلته منتظر ولاړ وو یوه رابانديې غږ کړ

استاذه خدای دخیر درکړی ریښتیا چې همدردی لرې بیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه یې راکړل او زر مې دبغل په جیب کې کیښودل په زړه کې ډیر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه سوه کلدارې کرایه کیده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټرته مې حرکت ورکړ او روان شوو

دوی یوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډیر غمجن مالو میدل یو څه فاصله مې چې و وهله دسړک په غاړه یو بل سړی هم را ښکاره شو زه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی ؤ او شنه غوندې ږیره یې دموټر ځیراغونو ته مالومه شوه دا هم د دوی ملګری ؤدسړک څنګ ته یې څو غټې غټې پرښې ، دوه بیرغونه، دوه .کولنګ او چړی ایښی وو دغو دری واړو دا شیان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بیا دوام ورکړ

دوی ډیر ستړی مالو بریښیدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته د یوې لویې هدیرې لمنو ته ورسیدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موټر دهغوی په غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې یې په ټوله هدیره ولګیدې او یوڅه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کیندلو شروع وکړه او دسپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو .ګردونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموټر څخه یې ټول شیان کوز کړل

زه هم غلی دموټر په سیټ کې ناست وم سر مې په اشترنګ تکیه کړی ؤ دموټر له شیشو څخه دسپوږمۍ وړانګې را لویدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډیره لوړه ښکاریدله دهدیرې چوپتیا دهغوی دکولنګ او چړیو کړنګ او کړونګ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بیرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په کیندلو لګیاوو څو شیبې پس دقبر په غاړه ډیرې خاورې انبار شوې وې څو دانې لوی لوی هډوکی هم پکې دسپوږمۍ رڼا ته مالومیدل داسې ښکاریده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا هم نه وېریدم او په دې انتظار وم چې بیرته ځان کور ته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سر تکیه کړی ؤ اوږدې پړمونښکۍ وړی وم څو شیبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کیندلی ؤ او دموټر تر څنګ یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خواته اشاره وکړه او څه یې و ویل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم دهغوی خواته ورغلم خو پوهیږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دری واړو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې یې را ته په یوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نهٔ هر څو مې چې چیغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو یې د کیندل شوی قبر په خوا ور واخیستلم او په ډېر قوت یې په لحد کې تخته کړم د هغوی څېرې اوس د خوارانو په شکل نه وې توري بلاوې را ته ښکارېدې هر یوه پرښې را وړلې او زما په سر یې اېښودلې یو ازې زما د سر پرښه پاتې وه چې بیا مې یوه چیغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز او چت نه شو د هغوی څخه یو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري یې چې د کور په دروازه کې را کړې وې هغه یې زما له جیبه وښکلې او په کړسنده خندا یې وویل.
بد بخته زمونږه پیسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شول او یوه بله پرښه یې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل یې ټول په لحد کې پټ کړلم د سپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو ستر ګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په یو تنګ څلور کونجه ځای چې ټول تپ او تورۀ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تیاره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې د چریو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټ په لټ وا وښتم په زوره زوره مې چیغې و وهلې خو هېڅ فایده یې را ته ونکړه سترګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ایله یوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو یې لا د هدیرې شپه را ته سخته کړه د لحد هغه پرښه چې د پښو له پاسه مې واقع وه را ما ته شوه خاورې په را تویدو شوې تر دې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بیا سر را پورته کړ خو ټک یې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وینې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله د خوب خونه را په یاد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړې خو زما غږ نه ورځي بیا ور را خلاص کړې ګورې چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځایونه را پسې وګورې خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوی.
له دغه لنډ فکر څخه مې بیا یوه چیغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه او چت نه شو په سلګو مې پیل وکړ او خپله ملامتې مې بېرته په خپل ځان ور واچوله همدا سې په سلګو کې پروت وم چې د لحد پرښه مې په تندي را ولوېده او لویه چیغه مې وکړه په خپله چیغه له خوبه را ویښ شوم په کټ مې د لمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې د کټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس یې زما په تندي اېښی ؤ.
د قولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل یو څو پاڼې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د هیلو او دردونو ، ماتو اونېکمرغیو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان د هستیو ترا سمانه ورسوي او کله بیا همدا مغروره انسان د خپل غرور له نیلي را ښکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی ،ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه یې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زیار په دې ډګر کې بیا هغه څوک بریالي کېږي چې د دې ټولو ناخوالو او بدمرغیو په وړاندې په ټینګه مبارزه وکړي. دژوندانه همدا ناموزونې شېبې ډېرځله د بشر بر خلیک ټاکي او د تاریخ پاڼې وګرځي دا ډول رنګینو او دردونکو شېبو یو ماهره عکاس او نځورګر ښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک یې دژوندانه ډېرې شېبې انځور کړې دي

ښاغلي رحماني په خپلو لنډو کیسو کې د افغاني ټولنې له ډېرو ناخوالو او ناویل شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېرو هغو بې وسو انسانانو د زړه او ازونه او هیلې یې په کې را نغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړژواندې پرتې دي.

ستاسې په لاس کې دلنډو کیسو همدا ټولګه د همدا ډول ترخو حالاتو انځوردی ټولې نوې او خوندورې کیسې دي چې لیکوال د ۱۳۸۰ لمریز کال څخه را وروسته لیکلې په هره کیسه کې لیکوال هڅه کړې چې د خپلې کیسې لپاره نوې سوژې او موضوعات را ونغاړي په نوې بڼه یې بیان کړي اوله تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېرځله د ټولنې ترخه واقعتونه د ټولنیزو دودونو اوزورواکو له وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني د خپلو کیسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زورتیاکاراخیستی دی ادبیان ژپه یې ورکړې. دلنډو کیسو ترڅنګ د شعر د رنګینې نړۍ سره هم اشنایي لري نوځکه خوېې ماهرانه انځورګري ورکړې ده اودرازاونیاز ډېرخواږه انځورونه یې پنځولي د هغه په ډېرو کیسو کې هنري رنګ په واقعت ډېرزوروردی او یو پټ درد او څوږ لني په کې نغښتې چې د کیسو دا ځانګړنه یې ماته د تکړه شاعر پیرمحمد کاروان لنډې کیسې رایادوي په کتاب کې ځینې داسې کیسې هم شته چې لیکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کیسو یې رومانتیک او فلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کیسې را ټولې شو ې چې هره یوه یې په لوستلو ارزي. دولسمشراند یښنې کیسه د او سني حالت انځوروړاندې کوي اوزموږ د مشرانو هغه بې باوري چې د دوی سره د خپل ځان او ولس په اړه موجوده ده او دداوړه ترمینځ یې د ېوال درولی وړاندې شوی ، مزدوري د یوه محصل کیسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه دواټ پرغاړه درېږي او مزدوري کوي غوګو یوه بله کیسه ده چې په یوه دفتر کې پېښه شوې د کیسې کرکټر د نورو د خندا او مسخرو سبب کېږي بیا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ ترې غوڅېږي.سپین د ېوالونه د یوه کلي نه د کلیوالو د کو چېدو داستان دی چې بهرنیان یې د خپلې فوځي اډې د پراخولو لپاره له کلي وباسي ،

دځنګل ماران د یوه شپانه خوندوره کلیواله کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي او بیا څنګه د مارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وایي)) د مارګیر مرګ له ماره وي ((
وه د تورو غرو شپونکیه دا د یوه خوارا وبې و زله شپونکي کېسه ده چې په یوه کلي کې د کلیوالو د مهربانۍ لاندې رالوېږي خو اخېر د بهرنیانو په بمبارۍ کې د خپلې رمې سره یوځای و ژل کېږي په کیسه کې د کلیوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او داو سنو څومخو سیاستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتیبه لیکونکی د سو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته یوه کېسه ده یو کتیبه لیکونکی هره شېبه د خپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېر لیکونه او شناختې لیکي اود ځان لپاره یې له وړاندې یوه کتیبه لیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو ځوک يې نه پېژني ښېرته نهيلی روانېږي او پرمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه او ورځ يې درا تلو انتظار کېږي

وه شينواري ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافری داستان دی چې په څه ډول له يو او بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پوري کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپاڼه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستی برخه کي ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک او پاکستانی نجلی دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خو دمينې لومړی ورځ يې دبېلتون لومړی ورځ شي.

دزخم ننبه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يو بل په يوه محفل کې ويني اودتندې دزخم په ننبه يو بل پېژني چې پای يې ډېر خوندوردی.

په زندان کې زېږېدلی ماشوم زموږ دهېواددزندانونو انځوردی او په زندان کې دماشومانو ژوند ځرګندي چې دښوونې اوروزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له وينې ترمينې داپه پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټېپې نجلی ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيداکېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسو لوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولی نوردشعرونو په څېرله خوندوروونثرونوهم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وايم اوپه دې ډګرکې يې دلابريا او پرمختګ هيله کوم.

قلم يې روان اوتاند اوسه.

مجيب رحمن احساس

ننګرهارپوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

۱۳۸۸-۱۲-٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library